

Mời các bạn
đọc tập 7

Sau mấy vụ phá án, Công ty PA 101 được thành lập. Thất bất ngờ, cô nàng Mi Trái Bành lại trung cử làm sếp. Sếp đòi thu tiền cho các vụ phá án. Nhưng sau khi khám phá ra sự bí ẩn của tâm thế xe, các thanh tra nhí hiểu rằng làm việc vô tư mới có niềm vui thật sự.

Phát hành ngày 19-12-1995

Thanh tra

A-Ta-nhi

GIÁ : 3000 Đ

NGUYỄN MẠNH TUẤN

NXB TRẺ

Thanh tra

6

CUỘC ĐIỀU TRA 6

A-Ta-nhi

**VỤ MẮT TÍCH
BÍ HIỂM**

Thanh Tra
Ca - Ta - Nhí

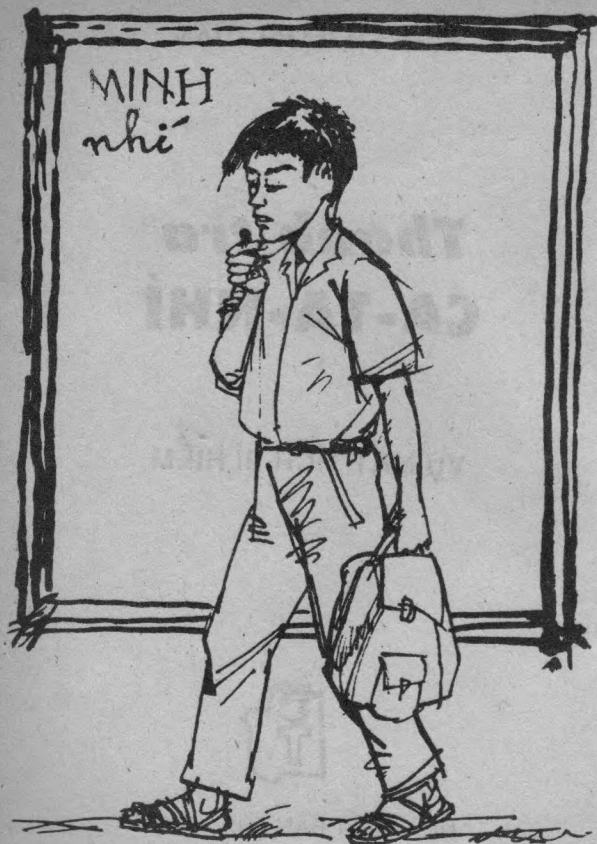
NGUYỄN MẠNH TUẤN

**Thanh tra
CA-TA-NHÍ**

VỤ MẤT TÍCH BÍ HIỂM

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ - 1995

1. GIỜ VĂN ĐẦY SÓNG GIÓ

Các em chuẩn bị trả bài... Thầy Hân dạy văn ngồi xuống ghế chậm rãi giờ quyền sở điểm bìa đỏ đặt trên bàn để dò tên : Hoàng Mi !

Đang lìm dim ngậm miệng nhai sinh-gum, Mi Trái Bánh giật bắn người miễn cưỡng đứng dậy.

- Em có thuộc bài không ? Thầy Hân ngẩng lên nhìn cô học trò mặt đang tái xanh : Hãy đọc thuộc lòng bài Hạt Giống của Ba-Bri-en Mi-xơ-ran.

Mi lấp bắp mãi mới mở được miệng :

- Hạt... hạt... Cái tật của Mi là ở nhà có học thuộc đến đâu, lúc bị gọi đứng dậy giữa lớp cũng hồi hộp quên sạch : Hạt... hạt... giống... giống...

Cả lớp đã rúc rích sắp cười ô, thì Minh Nhí ngồi ở bàn đầu quay xuống nhắc nhở :

- Hạt giống chơi ú tim. Giấu mình sâu dưới đất.

Tình đồng đội ấm áp đã giúp Mi tự tin, trí nhớ lập tức hồi phục, hai má ửng hồng, cất cao giọng đọc vanh vách :

- Hạt giống chơi ú tim ,

Giấu mình sâu dưới đất,

Có người, run, nhắm mắt,

Hồi hộp như trái tim.

Dưới đất đen, tối đen,

Hạt giống, ôi, rất sợ,

Không cựa mình, nín thở,

Sợ chim thấy, moi lên,

Càng đọc, Mi càng hào hứng, tin chắc điểm 10 sẽ nằm trong tay :

- Những giọt sương long lanh

Và mặt trời vẩy gọi...

Đúng lúc đó, cô Linh Khánh hiệu trưởng, thầy Tôn tổng giám thị, chú Lê Hưng đại úy công an vốn rất quen thuộc với học sinh trong trường và một người đàn ông lạ mặt bước vào lớp với thái độ rất căng thẳng.

Cả lớp cùng nhất loạt đứng dậy chào. Nguồn cao hứng của Mi đương nhiên bị ngưng đột ngột, và điểm 10 vốn rất hiếm hoi với cô chưa kịp đậu đã bay vù mất.

Cô hiệu trưởng bước đến bên thầy Hàn trao đổi vài câu rồi quay xuống nghiêm giọng nói với cả lớp :

- Hôm nay, cô buộc phải cắt ngang giờ học của các em vì cô chuyện vô cùng quan trọng. Chú Lê Hưng ở công an quận thì các em biết rồi, còn đây... Cô chỉ vào người đàn ông khoảng tuổi bốn mươi, ánh mắt chứa

đây lo âu : ... đây là chú nhạc sĩ Văn Triều, ba của em Nguyễn Lê Dũng...

Theo phản xạ của thói quen, cả lớp lập tức hướng về chỗ ngồi của Dũng, dù có một số đã biết Dũng không đi học : Chỗ Dũng ở đầu bàn thứ tư đã trống từ ba hôm nay.

- Cả lớp có tất cả bốn em : Nguyễn Lê Dũng... Cô hiệu trưởng nói tiếp : Nguyễn Mạnh Hải, Hoàng Quốc và Phan Thùy Dung đã viết giả giấy của phụ huynh xin phép nghỉ học vì bị bệnh, đã nghỉ tới nay là ba ngày, trong khi đó, lại cùng nói với ba má, rằng nhà trường tổ chức cho lớp đi Đồng Tháp du khảo, viếng mộ cụ Nguyễn Sinh Sắc một tuần. Đây là một vụ vi phạm kỷ luật hết sức trầm trọng. Hiện nay không ai biết bốn em này đang ở đâu. Nhà trường và gia đình các em hết sức lo âu. Vì sao mấy em này hành động như vậy ? Được biết cả bốn đều là học sinh ngoan, giỏi. Các em rủ nhau đi hay đi cá lẻ ? Đi đâu ? Các em tự đi hay có người nào đó bên ngoài rủ rê ? Nhà trường và gia đình các em đã nhờ công an quận quan tâm đến vụ này. Vì để các em

thêm một ngày không tin tức là thêm một ngày không ai có thể an tâm. Cô giới thiệu chú Lê Hưng làm việc với các em. Yêu cầu các em biết gì về bốn bạn trên, nhất là những hiện tượng khác thường trước ngày mấy bạn đó nghỉ học, thì cung cấp cho chú Lê Hưng để làm đầu mối tìm cho được các bạn đó.

Không khí trong lớp ắng lặng, xốn xang đến mức có thể nghe được cả những tiếng thở thắt thỏm. Thầy Hân nói thêm :

- Các em nhớ lại xem trước ngày nghỉ, bốn bạn trên có rủ thêm bạn nào, có dấu hiệu bàn bạc, hay chuẩn bị gì không ? Tuyệt đối không được giấu diếm, đó là cách tốt nhất giúp cho các chú công an sớm tìm được các bạn về với gia đình.

Chú Lê Hưng rất dịu dàng, không nghiêm lạnh như lần đến trường về vụ chiếc máy chụp hình ở phòng truyền thống. Khi nói, chú còn có vẻ hơi cười cười :

- Các em thân mến. Tình trạng xấu nhất là bốn em đó có thể bị bọn người xấu rủ rê lừa gạt... Tất nhiên chúng ta hy vọng

không phải vậy nhưng phải lường tới mọi khả năng để tìm cho được các bạn càng sớm càng tốt. Không ai hiểu các bạn ấy bằng các em. Chú đề nghị các em cung cấp cho chú và nhà trường những hiện tượng khác thường và liên quan đến việc các bạn bỗng dưng biến mất. Trong bốn em này, em nào cầm đầu ? Trước ngày không đi học, có hiện tượng các em ấy lo sợ hay bàn bạc gì không ? Tôi rất mong những nguồn tin quý giá từ các em.

Nhạc sĩ Văn Triều buồn rầu nói thêm :

- Chú rất cần biết Lê Dũng, con chú và mấy bạn bỏ học có xích mích mâu thuẫn hoặc có làm lỗi gì với các bạn ở lớp hoặc nhà trường không ? Ông liếc mắt về phía cô hiệu trưởng và thấy Tôn một cách có ý nghĩa : Nhiều khi chỉ vì những tự ái, những xúc phạm nhỏ trong cư xử cũng đưa đẩy mấy bạn đến những hành vi thiếu suy nghĩ.

Cô hiệu trưởng cố kiềm chế, nói với cả lớp :

- Các em cứ hết sức thật thà nói cho chúng tôi biết.

Từ cuối lớp, một cánh tay giơ lên.

Chú Lê Hưng vui vẻ :

- Mời em. Em tên gì ?

- Thưa chú, cháu là Vũ Hoàng Trung.
Trung giơ tay thì dứt khoát nhưng khi nói, giọng hơi run : Bạn Mạnh Hải chơi rất thân với cháu. Tuần trước, bạn ấy có nói với cháu là đi Trung Quốc bây giờ dễ lắm. Cứ có mặt ở biên giới mua một vé mấy chục ngàn là người ta cho qua như mua vé đi chơi Đầm Sen thôi. Rồi bạn ấy hỏi cháu có thích đi không ?

Từ cô hiệu trưởng, thầy Tôn, thầy Hân, nhạc sĩ Văn Triều đến đại úy Lê Hưng đều tái mặt dần trong nỗi hốt hoảng, khiến Hoàng Trung sợ hãi không dám nói tiếp.

Chú Lê Hưng vội gương cười để chứng tỏ sự việc hoàn toàn bình thường :

- Hoan hô nguồn thông tin của em Trung. Em Hải nói đúng đấy. Bây giờ nước ta với Trung Quốc thông thương biên giới, qua lại rất dễ dàng. Xong thế nào nữa, em cứ nói tiếp.

Trung khịt mũi mấy cái liền rồi nói :

- Cháu hỏi Hải : Đi với ai ? Đi lúc nào được ? Hải nói : Hè mới đi. Sau đó bạn ấy thì thậm : Tổ nói điều bí mật chỉ riêng cậu là bạn thân tớ mới nói là đến hè này chỉ riêng mấy đứa góp tiền tự đi du khảo. Tổ đang nghiên cứu rất kỹ đường đi đến biên giới và các nơi sẽ đến ở Trung Quốc. Cháu cười, nói cậu ấy là thằng khùng, là nói xạo. Mà dù có là chuyện thật, cháu cũng không bao giờ dám đi xa thế. Ba má cháu không đời nào cho đi. Rồi cháu nói : Nếu chỉ đi Vũng Tàu hay Nha Trang vài ngày thì cũng dám trốn đi, nhưng đi Trung Quốc thì không dám.

Cô hiệu trưởng và chú Lê Hưng cố nhịn không được phải phì cười khiến cả lớp cười ồ theo. Không khí căng thẳng giảm hẳn đi.

- Mấy hôm sau... Trung tự tin hơn khi thấy lời khai của mình đã mang lại vui vẻ cho mọi người : Mấy hôm sau, không hiểu sao, bạn Hải lại nhắc chuyện đi du khảo nhưng nói là có một người chú họ làm đại lý buôn bán ở Trung Quốc mời đi thật chứ

hôm trước là bạn ấy bịa ra cho vui thôi. Cháu nói, nếu có người lớn thì để cháu về xin phép ba má. Bạn ấy nói, chú bạn ấy chỉ mời riêng bạn ấy. Từ hôm đó, cháu không thấy bạn ấy nói lại.

- Bạn ấy có nói gì hơn về người chú họ không ? Chú Lê Hưng hỏi lại.

- Thưa không ạ.

- Hoan hô và cảm ơn em Hoàng Trung. Chờ Trung ngồi xuống chú Lê Hưng cười vui nhìn cả lớp : Bây giờ các cháu cho chú biết điều này nhé : Bốn em Lê Dũng, Mạnh Hải, Hoàng Quốc, Thùy Dung trước ngày nghỉ học có từng bàn bạc, có thân với nhau không ?

- Cháu xin nói ạ ! Mi vừa giờ tay không chờ được phép đã đứng phắt dậy với vẻ hăng hái thái quá, khiến cả lớp lại được dịp cười vang : Tuần trước, giờ ra chơi nào cháu cũng thấy bốn bạn ấy ngồi ăn bún bò ở căng tin. Điều này rất khác thường vì cả bốn từ trước tới nay chỉ khi nào đói quá mới vào đó ăn và đi lẻ một người chứ không bao giờ đi cả bốn. Mi hơi phồng hai má phính lên để suy

nghĩ rồi nói tiếp : Nghe bạn Trung Híp nói, cháu cho là Lê Dũng cầm đầu...

Nhạc sĩ Văn Triều giật thót như bị điện giật :

- Không thể có chuyện đó. Thăng Lê Dũng rất ngoan, nhu mì như con gái, chỉ có thể bị lôi kéo chứ không thể cầm đầu.

Mặt Mi Trái Banh vẫn vênh vênh tự tin :

- Cháu tin chắc là như thế, vì cháu có để ý, thực ra cháu chỉ hay để ý bạn mình ăn gì chứ không có ý theo dõi, cháu thấy toàn bạn Dũng thì thầm, ba bạn kia nghe rồi hỏi lại.

Cô hiệu trưởng lắc đầu :

- Như thế chưa thể là bằng chứng bạn Dũng cầm đầu được.

- Thưa cô, em nói chưa hết. Mi cãi lại : Cũng tuần trước, em quên mất là ngày nào, khi tan học, em vào tiệm hủ tiếu Huê Ký ở đầu ngã tư gần trường, vừa kêu ba tô thì thấy bạn Dũng cùng Hải, Quốc, Dung dắt nhau vào, bạn Dũng nói tiếng Tàu với anh

con ông chủ, hai người nói qua nói lại búa
sua vui vẻ, rồi cả hội vào ngồi ở bàn cạnh
em. Em hỏi Dũng : Cậu học tiếng Tàu bao
giờ thế ? Dũng cười, kêu nói tùm lum cho
vui. Sau em nói chuyện với Thùy Dung,
Dung buột miệng khoe cả bọn đang học
tiếng Hoa nên phải vào các hàng người Hoa
để tập giao tiếp. Em hỏi : Tiếng Hoa làm
sao bằng tiếng Anh ? Dung nói : Để chơi với
Hong Kong, Đài Loan.

Nhạc sĩ Văn Triều nhìn cô hiệu
trưởng :

- Tôi hoàn toàn không biết việc này.
Chúng tôi tập trung tối đa cho cháu thông
thạo tiếng Anh.

Linh Nhím ngồi cạnh Minh Nhí giờ
tay :

- Thưa chú ! Cô bé nói giọng nhỏ nhẹ
nửa Nam nửa Bắc : Thùy Dung không rú
cháu nhưng mấy lần bạn ấy nói với cháu là
không biết đến bao giờ mới thành người lớn
để được tự do muốn đi chơi đâu thì đi. Học
mãi bao nhiêu ngày mà mới lên lớp sáu.
Bạn ấy chỉ thích đi du lịch nay đây mai đó.

Nếu có ai rú... Cháu nói : Cậu không đọc
báo Công An về những chuyện con nít nghe
người lạ rú rê rồi bị bắt bán qua biên giới
à ? Bạn ấy nói là báo bịa. Bạn ấy được chiều
chuộng, nhưng ba má bạn ấy không hòa
thuận nên bạn ấy chán nản.

- Cảm ơn cháu... Chú Lê Hưng nói :
Thông tin của cháu về bạn Thùy Dung rất
quý. Nhưng trước hôm nghỉ học, bạn ấy có
nói gì với cháu không ?

- Thưa, chính cháu mang đơn xin phép
nghỉ của bạn ấy đến trường. Chiều hôm
trước cháu qua nhà bạn ấy mượn tập toán,
thấy bạn ấy đắp mền nằm trên giường run
lẩy bẩy, cháu còn xoa dầu khắp người cho
bạn. Sáng hôm sau, cháu ghé qua, bạn ấy
vẫn bệnh nhờ cháu đưa giấy xin phép...
Cháu tính chiều nay sẽ ghé thăm bạn ấy...

Toàn Sút, vì cậu ta có cái răng cửa bị
sút lâu năm, ngồi cạnh Nguyễn Mạnh Hải,
một trong bốn kẻ bị mất tích, dè dặt đứng
lên hướng về chú Lê Hưng :

- Thưa chú, cháu thấy mấy hôm trước
khi đi, bạn Hải có vẻ lo sợ, học hành chệnh

mảng. Cháu hỏi : Cậu bệnh hay sao mà lúc nào cũng lừ đừ ? Hải nhìn trước nhìn sau rồi mới dám nói : Tổ sắp đi xa rồi. Cháu hỏi : Cậu chuyển trường khác à ? Hải lập lời không nói gì. Lúc tan học, cháu thấy một người thanh niên đến đón Hải ở cổng trường...

Chú Lê Hưng ngắt lời :

- Hình dáng người đó thế nào ?

- Thưa chú, độ ngoài hai mươi tuổi, đi xe Cup phân khối lớn, tóc dài, cháu nhớ người này ở gò má có vết sẹo dài như vết chém, mặt rất dữ dằn. Bạn Hải thấy người này định lảng đi, nhưng người đó rời xe chặn lại, hai người cãi nhau gì đó, người kia đánh bạn Hải mấy cái, bạn Hải khóc rồi lên xe ngồi, người đó chở đi. Sau hôm đó, cháu thấy tan học Dũng và Quốc ra cổng cùng với Hải, đều bị người thanh niên lạ mặt chặn lại. Hải lại bị đánh, còn Dũng và Quốc bỏ chạy. Người kia đuổi xe theo dọa dẫm gì đó. Cháu thấy Dũng và Quốc sợ hãi đứng lại khoanh tay như là xin lỗi. Ngày tiếp theo, cả ba bạn đều biến mất. Cháu không

ngờ bạn Thùy Dung cũng chung nhóm với ba bạn này.

Trong lớp nổi lên nhiều tiếng bàn tán lao xao :

- Thế thì đúng bị bắt cóc rồi.

- Dám bị tụi nó lừa bắt ép bán qua Trung Quốc.

- Lúc đầu chúng nó dụ dỗ, lúc mắc vào bẫy rồi các cậu ấy buộc phải đi.

Diệu Hồng ở gần nhà Hoàng Quốc như có đà nhờ những tiếng ồn ào của các bạn xung quanh, mạnh dạn đứng dậy, nói với đại úy Lê Hưng :

- Thưa chú, cháu công nhận chuyện bạn Toàn nói là có thật. Vì ở gần nhà cháu, cháu ở số 196, thì Quốc ở 215, chúng cháu hay đi học cùng, về cùng. Hôm đó, cháu đang chờ bạn Quốc ở cổng thì thấy Quốc, Dũng và Hải cùng bị người có sẹo mặt chặn lại, đánh Hải và mắng Dũng, người đó lúc đuổi theo còn túm ngực áo Quốc quát tháo. Vì lúc đó đông người chứ không Quốc cũng bị đánh. Lúc đi cùng, cháu hỏi Quốc sao có

chuyện như thế, Quốc sợ hãi nhìn xung quanh rồi nói : Chuyện riêng đừng có quan tâm. Bây giờ nghe cô hiệu trưởng và chủ nói, cháu mới thấy chuyện vừa rồi có liên quan tới việc các bạn ấy nghỉ học. Chắc cái người thanh niên kia có dính tới việc các bạn ấy biến mất.

Thầy Tôn bị xúc động, ghéech cặp mắt kính cận dày cộp về phía Diệu Hồng :

- Những chuyện trầm trọng như thế, sao em và em Toàn không báo cho nhà trường biết ? Nếu đúng các bạn bị bọn xấu ngoài xã hội ép buộc vào bẫy của chúng để làm những việc phạm pháp hoặc lừa bán theo đường dây buôn người, có phải hai em đã vô tình phạm lỗi không ? Nếu các em báo cáo trước hiện tượng đó, nhà trường kịp thời báo công an ngăn chặn có phải đã không xảy ra chuyện đáng tiếc như hiện nay không ? Thấy trùng mắt nhấn mạnh : Đây là một bài học sẽ phải phổ biến để cả trường rút kinh nghiệm.

Dại úy Lê Hưng đưa mắt nhìn cả lớp :

- Có em nào phát hiện thêm điều gì khác thường ở mấy bạn nghỉ học nữa không ?

Cả lớp im phăng phắc trong không khí lo âu. Một lúc, mới có vài người mấp máy miệng :

- Không ạ.

- Không còn gì đâu ạ.

Cô hiệu trưởng lúc này như mới để mắt tới Minh Nhí ngồi ngay phía ngoài của dãy bàn đầu từ nãy giờ chỉ cắm cúi nghe và ghi chép mọi điều vào cuốn sổ nhỏ.

- Thanh tra Ca-ta-nhi ! Chờ Minh ngừng đầu lên, cô hỏi : Ý kiến của em về chuyện này thế nào ?

Minh thận trọng đứng dậy, nét mặt đăm chiêu chưa kịp thoảng ra :

- Thưa cô ! Chú nói : Chuyện của bốn bạn Dũng, Hải, Quốc, Dung em hoàn toàn không để ý và cũng không ngờ. Ở lớp, bốn bạn không có biểu hiện gì khiến người khác phải để ý, em lại không chơi thân với các bạn nên ngay việc các bạn ấy nghỉ học ba

ngày liền, em cũng cho là các bạn bệnh vì hiện nay thành phố đang có dịch cúm, nhiều người bệnh... Nói đến đây chú sụt sịt mũi rồi sờ tay lên trán : Cả nhà em ai cũng kêu sổ mũi mỗi mẹt, ba má bắt cả nhà uống thuốc, nên việc các bạn báo nghỉ bệnh, em không hề nghĩ tới chuyện xấu.

Phúc Hinh từ bàn dưới nói tiếp theo :

- Đúng đấy ạ. Ai cũng tưởng các bạn bệnh thật.

Chú Lê Hưng cười :

- Hai nhà điều tra hình sự nổi tiếng mà vô tình như vậy là đáng trách đấy. Trong ngành công an, những người cảnh sát giỏi bao giờ cũng lường trước được những sự cố bất thường có thể xảy ra ở khu vực mình bao quát. Để xảy ra mà mình hoàn toàn không biết là bị khiển trách.

Minh cảm thấy ran rát nơi mặt chưa kịp phản ứng thì Mi Trái Banh đứng phắt ngay dậy :

- Nhưng các chú là chuyên nghiệp... Giọng choe chõe của Mi không khác gì cái

lộn với người bằng vai phải lứa : Các chú ăn lương để theo dõi tất cả những chuyện quanh mình, còn bạn Minh và Phúc... Cô bé vênh cái mặt búp bê tròn đầy lên : ... và cả cháu không phải chuyên nghiệp. Chúng cháu đang ở tuổi ăn học... Nói động đến chữ “ăn” tự nhiên Mi ngừng lại hít hà mấy cái do phản xạ nhớ nhung, rồi mới nói tiếp : Chuyện mất tích của mấy bạn, chúng cháu đâu có lỗi.

Minh hỏi lòng hỏi dạ quay lại nhìn Mi bằng ánh mắt cảm ơn : Đúng là những lúc cần tranh luận phải có kịp thời những người lạnh chanh như Mi. Từ phía cuối lớp, Phúc vỗ tay một cách đơn điệu tán thưởng “đồng nghiệp” mới.

Chú Lê Hưng lại cười :

- Cháu có lý lắm. Chú nói với Mi : Nhưng cháu có công nhận với chú là những ý kiến của các bạn vừa rồi đều là không “chuyên nghiệp” không? Ý chú muốn nói là nếu như mấy cháu có một niềm ham mê khám phá các vụ án thì cần luyện cho mình những nhạy cảm đặc biệt. Những người

điều tra giỏi không cần thiết phải nghe thấy, nhìn thấy những đột biến cụ thể rồi mới nhận định mà phải biết ngửi thấy cả những sự cố có thể sắp xảy ra. Với những hiện tượng các bạn vừa cung cấp, nếu chú là học sinh ở lớp chắc chắn chú sẽ ngửi thấy.

Cô hiệu trưởng mỉm cười :

- Bây giờ, cô giao cho nhóm em Minh, Phúc, Mi cùng cộng tác với chú Lê Hưng tìm kiếm dấu vết của các bạn mất tích, được không ?

Mi bưng bưng tự ái :

- Thưa cô, chúng em không nhạy cảm đặc biệt không cộng tác được đâu ạ.

Phúc nóng nảy đứng dậy :

- Chúng em có thể tìm theo cách của chúng em. Còn các chú công an theo cách các chú ấy.

Chú Lê Hưng nhìn Minh :

- Còn ý kiến của thanh tra Ca-ta-nhi ?
Minh nhui mắt ra dáng mực thước :

- Chúng cháu có thể giúp được thì chúng cháu sẽ hết lòng giúp các chú.

- Hoan hô. Đại úy Lê Hưng vui vẻ bắt bàn tay nhỏ của Minh Nhí : Tiêu chuẩn tối cần của người thanh tra là trong mọi tình huống đều phải bình tĩnh và sáng suốt. Chúng ta sẽ cộng tác thật chặt chẽ. Hy vọng từ sự cộng tác này chúng ta sẽ tìm ra các bạn trong thời gian ngắn nhất.

2.

NHỮNG MỎ ĐÀU TOÀN GAI GÓC

Vừa tan học, ngay từ lúc các bạn chưa ra khỏi lớp, Phúc Hình và Mi Trái Banh đã tức giận lao lại Minh Nhí.

Mi lấn cả thân hình trái banh vào Minh khiến chú vốn đã nhí con lại gần như muốn xẹp lép vào góc tường :

- Sao trước mặt bao nhiêu người, cậu lại chơi trò làm nhục tớ và Phúc ? Cậu tưởng cậu ngon lắm hả ?

Phúc có vẻ chín chắn hơn nhưng hai mắt cũng lừ lừ :

- Chính cậu luôn luôn phản đối tớ về chuyện nhờ các chú công an giúp đỡ, vậy mà hôm nay tớ nói theo ý cậu, cậu lại bác bỏ làm tớ ê cả mặt, mất hết uy tín. Bộ cậu định chứng tỏ mình là sếp tụi tớ chắc ?

Minh lấy hết sức mới đẩy được Mi ra, đi thẳng xuống cuối lớp ngồi xuống ghế, mặt ửng đỏ vì tự ái :

- Thế các cậu cũng tưởng mình ngon hả ? Chỉ có khùng mới nói không cần công tác với công an trước mặt cô hiệu trưởng, thầy Tôn và chính chú ấy. Chờ cho các bạn khác ra hết khỏi lớp, Minh nói lớn : Rồi nếu có điều gì bất ý, các cậu gặp riêng nói không được hay sao mà ào ào tấn công tớ trước mặt bao nhiêu người trong lớp.

Phúc và Mi nhận ra mình cũng hơi nóng nảy thật liền làm thinh ngồi đối diện với Minh.

- Tớ ấy à... Biết mình đã giành được thế chủ động, Minh lăm lăm nói tiếp : Tớ còn luôn luôn không bao giờ muốn cho người lớn dính vào những công việc của chúng mình vì chúng mình có bao giờ dính vào việc

của người lớn đâu. Nhưng không lẽ lại nói điều đó trước mặt người lớn ?

Phúc hậm hực ngắt lời :

-- Biết rồi... Tóm lại là có những lúc phải lừa người lớn để họ an tâm rằng mình biết tôn trọng.

Minh nhú mày suy nghĩ giây lát rồi gật đầu :

- Gần giống như vậy. Cứ để cho chú Lê Hưng yên tâm là mình có công tác, kỹ thực mình vẫn hoạt động độc lập.

Mi Trái Bành cười hơn hớn :

- Giá cậu nói rõ từ trước có phải tránh được hiểu lầm đáng tiếc không. Nếu vậy, từ nay trước khi nói cái gì, chúng mình phải bàn trước. Giả dụ tớ đúng, cậu sai, thì cậu cũng bị què mặt, đúng không. Bây giờ, theo tớ chúng mình ra Mic-kây để xả xui đi.

Phúc Hỉnh bỗng nhiên cũng thấy đói và khát, nhưng do ý chí mạnh hơn nên chú gật đi :

- Từ nay bàn bạc hay đi phá án, nhất định không ăn uống gì nữa. Tớ nghiệm thấy

cứ lần nào kèm theo ăn uống là toàn gặp chuyện trục trặc.

- Nhớ đấy nghe. Mi trẻ dài môi : Tớ thấy trước dính vào vụ mất tích này là phải vào tiệm, quán đều đều rồi. Tới lúc đó, cậu nhớ đứng châu rìa nhìn tụi này ăn uống nhé.

Minh dường như không chú ý đến cuộc tranh cãi của Phúc và Mi. Từ ngày kết nạp thêm Mi vào nhóm điều tra, chuyện đụng chạm cứ như cơm bữa, nhưng lại vui vẻ hơn trước. Tốt nhất cứ để như vậy cho thay đổi không khí.

- Các cậu ạ ! Minh suy nghĩ hồi lâu rồi nói với Phúc, Mi : Đây là một vụ rất khẩn cấp, không những phải sớm tìm ra những người mất tích mà còn phải thi đua với chú Lê Hưng. Chúng mình cần tìm ra trước các chú ấy. Qua những thông tin ở lớp, tớ thấy khả năng các cậu Dũng, Hải, Quốc, Dung bị một tổ chức buôn người dụ dỗ...

- Lúc đầu dụ dỗ, sau bắt ép... Mi lạnh chanh nói thêm.

Phúc lừ mắt với Mi :

- Để cho Minh nó nói hết đã. Cậu khôn sao cậu không tự đi điều tra.

- Hừ ! Mi cười mũi : Tưởng người ta chíp hôi mới ra giăng dầy hả ?

Minh nói tiếp :

- Tớ đánh dấu hỏi lớn ở tên thanh niên có sẹo mặt vắn đốn Hải vào giờ tan học, mấy ngày trước khi vụ mất tích xảy ra. Nhưng trước hết, chúng mình phải đến từng nhà nạn nhân tìm hiểu thêm các tình tiết để biết vì nguyên nhân nào, từ quan hệ nào dẫn tới việc các cậu ấy bị lôi cuốn vào vụ này

Tỉ lấu tấu :

- Để tớ đến hủ tiếu Huê Ký trong vai khách ăn thường xuyên dần dần khai thác vụ mấy cậu ấy học tiếng Tàu... Không chừng tiệm Huê Ký chính là đầu mối của đường dây buôn người cũng nên.

Phúc Hỉnh giều cợt :

- Lại lái sang chuyện ăn. Không chừng kết thúc vụ án cậu tặng thêm mấy ký.

- Dâu có sao. Mi tỉnh khô : Không ăn hủ tiếu, tớ cũng ăn cái khác à.

Minh nghiêm trang nói :

- Bây giờ chúng mình về. Chiều, đúng hai giờ tập trung ở nhà Phúc, rồi cùng đến nhà Quốc Lùn. Minh phân tích : tại sao tớ chọn Quốc Lùn trước ? Vì qua lời khai của Diệu Hồng, tớ thấy nổi lo lắng sợ hãi của Quốc là điều dễ khai thác nhất. Các cậu đồng ý không ?

- Nhất trí. Phúc đồng tình.

Mi nói :

- Ý tớ lại muốn bắt đầu từ nhà Hải. Nếu truy từ đây ra tên sẹo mặt hung ác thì coi như mình nắm được đầu dây buôn người.

- Chưa điều tra chính xác, húc luôn đầu vào nó, nó lại cho chúng mình mất tích luôn thì sao ? Phúc nói kháy : Hay cậu nghĩ rằng thằng đó cũng là chủ tiệm ăn ?

- Tớ đâu có sợ bị bắt cóc như cậu. Thực tình, Mi cũng thấy hơi rờn rợn nếu như bị bắt cóc thật, nên giọng cô cũng nhún đi : Thôi, thiếu số đành theo đa số vậy.

Hai giờ chiều, Minh đạp xe đến nhà Phúc.

- Mi tới chưa ? Vừa thấy Phúc ở cửa, Minh đã hỏi.

- Nó vừa gọi điện thoại nói rằng lúc ăn trưa ở nhà có trót kể cho cả nhà nghe ở lớp có vụ bắt cóc bốn đứa, công an đến tận lớp điều tra, thế là ba má nó cấm không cho đi đâu khỏi nhà. Từ mai đi học phải có người đưa đón cho đến khi công an tìm ra thủ phạm vụ bắt cóc. Bây giờ muốn nó đi phải có người lớn đến xin phép. Phúc thở dài ngán ngẩm : Tổ đã nói là dính vào nó toàn gặp rắc rối mà. Giá như cho con nít đến xin phép thì chúng mình còn đến nói được một câu.

Minh lẩm bẩm :

- Phải công nhận là nó cũng được rất nhiều việc.

- Hay tạm loại nó ra ! Chỉ tở với cậu đi cũng đủ rồi.

- Không nên. Minh phản đối : Buổi trưa đã thỏa thuận rồi, không nên để nội bộ bị lục đục.

Mắt Phúc bỗng sáng lên :

- Tổ nghĩ ra cách rồi. Nó hí hửng thì thâm vào tai Minh mưu kế rồi toét miệng cười : Tổ **đảm bảo** trăm phần trăm là được.

Minh băn khoăn :

- Nhưng trưa nay chính cậu tuyên bố từ nay trong khi đi điều tra nhất định không dính dáng đến mấy vụ ăn uống rồi kia mà ?

- Đúng thế. Nhưng bây giờ là mình ăn uống trước khi đi thì đâu có vi phạm.

Suy nghĩ giây lát để cân nhắc, cuối cùng Minh gật đầu :

- Thà như thế còn hơn không để cho nó đi cùng với mình.

Phúc hăng hái dắt xe ra cửa hét to :

- Xuất phát.

Hai đứa thẳng tiến đến nhà Mi Trái Banh ở phố Trần Quang Diệu, một ngôi nhà ba tầng bề thế, tầng trệt là tiệm may

THANH LIỄU chuyên may đồ phụ nữ, suốt hai dãy tủ kính dọc bên tường là các hình người mẫu mặc toàn đồ đầm sang trọng. Thoạt vào, Minh và Phúc cùng hơi chần chừ. Bà chủ cửa hàng đẩy đà vừa xuất hiện, hai đứa đã ngây người kinh ngạc vì sự giống nhau như hai giọt nước giữa bà và Mi. Giống cả những nét sẵn sàng đàn hạnh đảo để. Tất nhiên giọt nước mẹ phải to con và nhiều tuổi hơn giọt nước con.

- Có chuyện gì thế các cháu ?

Phúc cố ý lùi lại để Minh phải trả lời.

- Thưa bác... Minh áp úng : Bọn cháu đến mượn Mi mấy cuốn tập ạ.

Bà Thanh Liễu đảo ánh mắt sắc sảo qua hai vị khách, lúc đọc được hai tấm phù hiệu in rõ tên trường lớp trên ngực áo hai chú nhóc, bà mới hơi an tâm :

- Hai cháu tên gì ?

- Thưa bác, cháu là Minh, còn bạn cháu là Phúc ạ.

- À ! Mặt bà Thanh Liễu sáng tươi hẳn : Hóa ra hai cháu là bạn thân thiết nhất của

bé Mi đấy hả ? Mấy tháng nay, cứ lúc nào kể về trường về lớp là nó nhắc đến tên các cháu. Bà vốn vãi : Vào phòng khách bên trong này, bác sẽ gọi Mi xuống. Chiều nay, nó xin bác đi học thêm ở nhà bạn nhưng bác không cho, nó đang giận tuyên bố từ giờ tối tối sẽ không ăn uống gì, bác buồn nó quá.

Đưa Minh và Phúc vào phòng khách rộng thênh thang, chỉ chỗ cho hai đứa ngồi, bà Liễu không gọi Mi ngay mà ngồi xuống chiếc sa lông kế cận, thì thào hỏi :

- Bé Mi nó về kể chuyện ở lớp có bốn bạn bị bọn buôn người bắt cóc bán ra nước ngoài, không biết có đúng không ? Các cháu phải nói thật.

Phúc nhanh nhẩu đáp :

- Thưa bác, đúng thế đấy ạ.

Bà Liễu ôm cả hai tay vào ngực :

- Nếu thế hai bác cảm đoán nó đâu có gì là quá. Bây giờ cho con cái đi học lo phát đau tim luôn được. Đọc báo cứ một hai tuần lại thấy báo động đồ về nạn bạo hành ở trường học. Thấy bé Mi về kể đủ thứ chuyện

ở trường nghe cứ rụng rời chân tay : Nào bọn trăn lột ở cổng trường, chính bé Mi hai lần là nạn nhân, nào băng Ma-phi-a Con Bạch Tuộc viết thư nặc danh đe dọa, nào bọn du đảng ở cư xá gần trường bắn mù mắt một học sinh lúc đứng chào cờ ; bây giờ đến bọn buôn người bắt cóc học sinh bán ra nước ngoài... Hai bác đang tính xin cho bé Mi chuyển trường...

Minh vội thanh minh :

- Thực ra vụ bốn bạn mất tích cũng chưa rõ ràng...

Bà Liễu ngắt lời :

- Chính vì chưa rõ ràng nên gia đình mới phải lo xa. Hai bác nói từ nay cho đến lúc chuyện rõ ràng ra, bé Mi đi học phải có ba đưa đón, buổi chiều và buổi tối đi đâu phải có bảo đảm của người lớn.

Phúc đồng tình :

- Cháu thấy thế là đúng. Bọn cháu con trai mà đi đâu cũng đi hai người và xin phép ba má cẩn thận. Mi nó con gái, tính lại bộp chộp nên giữ gìn là tốt cho bạn ấy...

Bà Thanh Liễu vui hẳn :

- Thế thì lát nữa nó xuống, các cháu nói vào cho nó hiểu nhé. Nó thì lớn người nhưng không nhẽo hết biết. Để nó buồn, bác thật không an tâm làm việc gì cả.

Dứt lời, bà Liễu bệ vệ đi lên lầu. Chỉ giây lát, giọng cao vút của bà đã từ trên vọng xuống :

- Con gái cưng của má ơi ! Có bạn thân của con đến mượn vở tập đấy. Hồi này học hành chắc tiến bộ nên có bạn đến mượn sách kia đấy. Thế mà về nhà lại giấu má. Má giận đó nha.

Minh và Phúc đưa mắt nhìn nhau.

Phúc thờ phào :

- Tớ chỉ sợ bà nhắc tới vụ chiếc máy tính.

Minh nói nhỏ :

- Như vậy trước đây, nó làm bộ ghét tội mình, chứ thật ra, đằng sau nó vẫn phải kính trọng, nên nó mới khoe với ba má nó những chuyện của tội mình đó.

Minh vừa dứt lời, Mi đã như trái banh tung tung từ trên lầu ào xuống :

- Các cậu tới đây làm gì ? Tổ đã nói phải điếu một người lớn đến nói má tớ mới cho đi rồi mà.

Nghe tiếng chân mẹ Mi bước gần xuống tầng trệt, Phúc vừa xua tay vừa nói nhỏ :

- Cậu rủ tụi tớ ra ngoài ăn kem hay ăn gì cũng được.

Mi phồng má trợn mắt :

- Lúc các cậu nói thế này, lúc thế khác ai mà theo được. Đã dứt khoát từ nay không ăn uống lại còn khơi ra.

Minh phải đứng hằn dẫy nói vào tai Mi :

- Chỉ có cách đó, cậu mới ra khỏi nhà được, đồ ngốc.

Mi hiểu ra liền cười tủm tỉm :

- Nếu thoát được nhớ rủ thêm cả Cường Lu đi cho vui.

Phúc vừa thấy bóng mẹ Mi xuất hiện liền cao giọng :

- Chính ba má tớ cũng bắt tớ đi đâu phải đi có bạn, cậu đừng có buồn trách ba má cậu.

Bà Thanh Liễu vừa đem nước ngọt ra tới, nghe vậy liền cười lấy lòng con gái :

- Nghe rõ chưa con ? Chính bạn con nói chứ không phải ba má đâu nhé. Xã hội mất an ninh thì nhà nào cũng phải chặt chẽ với con cái chứ riêng gì nhà mình đâu.

Mi phồng má định cãi thì kịp nhận ra được cái nháy mắt đầy ý nghĩa của Minh, lập tức nở nụ cười :

- Con muốn mời các bạn đi ăn cái gì được không má ?

Bà Thanh Liễu nguýt yêu con gái :

- Thế sao nói sẽ không ăn uống đến tối ? Vừa nói, bà vừa móc túi áo lấy tiền đưa cho Mi : Nhớ đi gần thôi. Ở ngã tư có tiệm kem Vịt Đô-nan Mỹ thứ thiệt mới khai trương, mấy đứa ra ăn thử coi có ngon không ?

Mi hí hửng vào nhà dắt luôn chiếc xe đạp mìn ra cửa, Minh muốn can lại nhưng không kịp.

- Tiệm kem cách ba bước chân bày đặt mang xe làm gì ? Nhận ra sự khác thường của con, bà Thanh Liễu cảnh giác : Hay mày định rủ nhau đi đâu xa hả ?

Phúc vội đỡ xe Mi dắt luôn vào nhà, rồi thanh minh giúp Mi :

- Chắc bạn Mi thấy tội cháu toàn đi xe. Không chờ bà Liễu phản ứng, Phúc khoanh tay lễ phép : Cháu chào bác ạ.

Cả ba tức tốc rời khỏi nhà đi nhanh về hướng ngã tư. Đến trước hiệu kem Vịt Đô-nan, Mi chực ghé vào, Minh hồi thúc :

- Đi lẹ lên. Cậu mà về trễ thì ngày mai hết đi đấy.

Mi đứng sững lại :

- Tớ đã trót hẹn rủ cả Cường Lu rồi.

Phúc gạt phắt :

- Cường Lu để lúc khác. Cứu nổi cậu ra khỏi nhà đã mất gần nửa buổi rồi. Chú ngồi phất lên xe : Lên đây tớ chở cậu.

Mi vừa ngồi lên, chiếc giá đeo hàng đã rung bần bật cong khuỷu xuống.

- Trời ! Phúc nhăn nhó nhìn chiếc giá mảnh dễ làm ra để chở đồ nhẹ đã bị méo mó một cách thảm hại : Tại cậu quá nặng. Thôi sang xe của Minh Nhí đi.

Mi hơn hớn vô tư sang ngồi phịch xuống nệm sau xe mi ni của Minh. Chiếc xe này rõ ràng giá đèo hàng có thêm nệm dùng để chở cả người nặng ký, nhưng chủ nhân của nó lại muốn méo cả mặt khi vừa gắng sức đạp cho chiếc xe di chuyển.

Phúc phì cười khi thấy Minh vừa nhăn mặt, vừa vặn người đạp xe một cách khổ sở :

- Đổi cho Mi nó đèo đi.

Minh méo miệng lắc đầu, vừa thở vừa nói :

- Ai lại để cho con gái đèo. Tớ thừa... ừa... sức...ức... mà... à.

Mi cười hí hí :

- Thực ra tớ chỉ nặng có hơn bốn chục ký thôi. Chịu khó đi, lúc về tớ sẽ bao các cậu một chậu... Đang cao hứng chợt nhớ ra

cái nguyên tắc “không ăn uống”, Mi liền nín bật.

May mà đường đến nhà Quốc không xa, lại đi qua mấy phố nhỏ vắng xe cộ nên chiếc xe mi-ni của Minh tuy hơi vặn vẹo nhưng cũng có thể kể là thuận lợi.

- Các cậu biết không, giá tớ đừng mang chuyện mấy đứa bị bắt cóc ra kể thì không có cái vụ bị cấm đoán khắt khe của ba má tớ đâu. Từ nay phải rút kinh nghiệm. Mi giữ chặt hai bên thắt lưng của Minh, vừa hớn hờ kể : Thực ra ba má tớ rất chiều tớ.

Phúc hỏi :

- Hình như cậu đã kể hết những chuyện vụ án với ba má cậu ?

- Sao cậu biết ? Mi ngạc nhiên : Chuyện gì ở lớp tớ cũng kể hết.

Phúc hỏi tiếp :

- Nhưng ai là người phá án, hình như cậu không muốn kể ?

- Ủa ! Thế thì đúng là má tớ đã lộ cho các cậu rồi. Mi phân trần : Không phải là tớ không muốn kể. Đến mấy vụ tớ tham gia

và góp phần quyết định mà cuối cùng còn không kể được nữa là. Tất cả chỉ vì tờ vừa mở đầu được mấy câu, ba má tờ đã hoảng hốt cắt đứt bằng những lời dạy dỗ, đe dọa đến nỗi tờ chỉ còn mỗi cách ngồi im. Nhưng tờ cho rằng thế là may.

- Lại còn may nữa ? Phúc hình mũi đây lại : Bộ thành tích của chúng tờ là tội lỗi hay sao mà giấu được tốt hơn nói ra ?

- Không phải. Mi nói lớn : Nếu biết đủ thành tích của các cậu thì ba má tờ đã không cho tờ chơi với các cậu rồi. Ai cũng nói những cuộc điều tra của chúng mình là đùa giỡn với nguy hiểm. Thế là ngay tờ cũng phải giấu nhem chuyện của mình, để đổi lấy tự do.

Suốt dọc đường, miệng mũi Minh thì nhau thờ, đến nỗi muốn nói các bạn im đi để mình tập trung tư tưởng vào đạp xe cũng không đủ sức mở miệng. Trời chiều vãn, oi ả nắng. Dường như trong người có bao nhiêu mồ hôi đều tứa hết ra lưng và ngực áo sơ mi trắng của Minh. Mồ hôi chảy ròng trên trán, hai thái dương, mang tai và bên khoe

miệng. Lúc gần đứt hơi Minh mới nhìn thấy số nhà Quốc.

- Đến rồi hả ? Mi nhảy xuống : Sao lẹ vậy ?

Minh lão đảo muốn xiu, ngồi phịch ngay xuống lề hè :

- Lúc về... ề... Minh vừa thở vừa nói với Phúc : Cậu... ậu... đi mà mà... à... chờ nó... ó... Trái đất... chứ... ừ không phải... ải... trái... ái ban đầu.

Chờ cho Minh hồi sức, cả ba mới dám bấm chuông nhà Quốc. Một lúc lâu mới thấy từ trong nhà tiếng chân dép lẹp xẹp chậm chạp. Tiếng cửa kéo một cách khó nhọc. Người mở cửa là một bà lão đã ngoài bảy chục tuổi, vóc người nhỏ bé, mái tóc bạc phơ.

Phúc nhanh miệng nói :

- Bà ơi ! Bọn cháu là bạn cùng lớp của Quốc đến hỏi thăm tình hình bạn ấy.

Đang định mở rộng cửa, bà cụ liền kéo bít lại :

- Bà lại tưởng các cháu là học trò đến học thêm với má thằng Quốc, chứ bạn thằng

Quốc thì nó không có nhà đâu. Ba má nó nghỉ dạy phóng xe đi tìm nó khắp nơi, trưa nay cũng không về.

Mình đã hồi sức, hỏi thăm :

- Bọn cháu biết bạn Quốc bị mất tích rồi, nhưng trước khi đi, bạn ấy có biểu hiện gì không ạ ?

- Biểu hiện gì đâu. Bà cụ móm mém, nói : Cô ba đưa bạn, hai trai, một gái đến xin phép cho thằng Quốc được cùng đi thăm mộ cụ gì là ông thân sinh ra cụ Hồ ở đâu đâu, do nhà trường tổ chức những một tuần lận. Cả nhà chuẩn bị đồ cho nó đi. Ai dè sáng nay có ông công an gọi điện thoại hỏi mới biết trường không có vụ đó, cả nhà mới tá hỏa.

Phúc hỏi :

- Mấy ngày trước khi đi, bạn ấy có biểu hiện gì khác thường không hả bà ?

- Bà lại không để ý... À ! Trước mấy hôm, mỗi bữa nó chỉ ăn có nửa chén cơm, nó nói nó ngang dạ... Bà đoán mấy hôm đó nó mệt trong người nhưng giấu ba má. Thôi

các cháu thông cảm về nhé. Bà đang bận chút việc dưới bếp phải canh chừng...

Cả ba đứa vừa chào dứt lời, cánh cửa sắt đã được kéo sập. Mi chép miệng :

- Chẳng được nguồn tin gì, chỉ thấy khát nước.

Mình nổi khùng :

- Tớ không kêu khát nước thì thôi, cậu lại kêu. Bây giờ đến nhà Thùy Dung ở cuối phố này thôi. Không chờ các bạn hưởng ứng, Minh nhanh tay dắt luôn xe của Phúc :

- Cậu to con lại đệ tam đẳng huyền đai thừa sức chở trái đất.

Phúc cầu nhàu dắt xe Minh ra đường :

- Thà rằng chở trái đất còn hơn.

Mi nóng mặt vùng vằng :

- Nếu vậy tớ đi bộ cũng được, khỏi cần các cậu.

- Thôi lên xe đi. Phúc giục : Nền nhớ cậu đang đưa chúng tớ đi ăn kem Vịt Đố-nan, cần phải về sớm đây.

Phúc phải vận hết nội công mới giữ được xe thăng bằng, thế mà khi có thêm Mi ngồi sau, chú còn ngoảnh mặt nói đùa được :

- May mà trước khi đi cậu giận nhà không ăn gì nên vẫn còn nhẹ kí.

- Hi hí hí... Mi cười giòn : Thì chính các cậu luôn luôn nói tớ tham gia vào mấy vụ điều tra phải chấp nhận chịu đựng gian khổ rồi kia mà.

Chưa đầy ba phút, hai chiếc xe đã dừng trước cửa nhà Thùy Dung, một ngôi nhà hai tầng, cửa nhà mở rộng, lễ hè trước nhà để rất nhiều xe gắn máy, trong nhà rất đông người đang ồn ào bàn tán. Hình như có cả tiếng khóc.

- Bây giờ không có tin tưởng được ai hết. Con cái mình, mình đau lòng xót ruột phải lo tìm lấy thôi.

- Thôi chị đừng khóc nữa. Mỗi người phải đi một hướng, cứ bến tàu bến xe mà sục vào hỏi thăm. Từ giờ tới khuya không tìm thấy thì phải triển khai đi các tỉnh. Biên giới Trung Quốc, biên giới Cam-pu-chia

cũng đi hết. Nó mà đưa con mình qua biên giới là chấm hết.

- Bọn bất lương buôn người này sao pháp luật không truy lùng bắt bỏ hết chúng nó đi.

- Nhưng cũng lại do con cháu mình nó cũng ngu dại lắm cơ. Cứ nghe ai dụ ngọt một chút là tít mắt lại.

- Tại hồi này ti vi thiếu toàn phim Trung Quốc : Tiểu Long Nhân, Tam Quốc Chí, Tân Thủy Hoàng, thằng đài Sông Bé thì phim Hồng Kông nhiều tập...

- Từ nay chỉ đến trường đi học thì được, ngoài ra cấm chúng nó chơi bời bè bạn. Học sinh bây giờ có như hồi trước đâu, ham chơi nhiều hơn ham học.

Đám đông từ trong nhà ào ào tủa ra, khăn trương lên xe nổ máy, từng đôi một phóng từ trên hè ra đường.

- Tôi và cô Hà ra ga Sài Gòn.

- Tôi và thằng Hồ ra bến xe miền Đông.

- Thế ai đi xa cẳng ?

- Này, Đoàn, Huy ra bến xe Tây Ninh nhớ gặp cậu Dương phụ trách nhờ cậu ấy giúp đỡ.

Chờ cho những thành viên của cuộc săn tìm, chắc chắn toàn những người ruột thịt, họ hàng, tủa đi hết, Mi mới hăng hái bước vào nhà Thùy Dung, nhưng Minh lo lắng cản lại :

- Không nên vào.

Mi cau mày :

- Sợ gì kia chứ ? Tôi thấy trong nhà chỉ có ba người. Bà già Thùy Dung đang ngồi khóc.

Phúc cũng can :

- Bây giờ chúng mình có vào cũng chẳng ai để ý đến chúng mình đâu.

- Nếu có tin tức gì thì những người lớn tủa đi các nơi cũng đủ cho chúng mình biết, mọi người đều vẫn nghĩ đến khả năng Thùy Dung bị lừa qua biên giới thôi. Minh nói dứt khoát : Tốt nhất là lao đến nhà Hải Sứt.

Mi lập tức vênh mặt :

- Tớ đã bàn đến đấy từ đầu nhưng các cậu đâu có nghe.

Phúc nhăn mũi gắt :

- Biết cậu giỏi rồi. Tớ cũng biết nhà nó thì xa mãi ngã ba Chú Ấa, còn cậu thì nặng hàng tạ rồi.

Mi mũi lòng nhìn hai bạn trai rõ ràng nhỏ con hơn mình.

- Để tớ chở Minh Nhí vậy.

- Khỏi. Phúc vung tay : Tớ chỉ cảnh cáo cho cậu biết điều thôi, chứ tớ thừa sức.

Bộ ba lại tiếp tục hướng về ngã tư Phú Nhuận để lên ngã ba Chú Ấa. Lúc này trời đã xế chiều, nắng nhạt, gió mát dịu, nhưng hai đứa cùng đã sức tàn lực kiệt nên không ai nói với ai một lời. Phải mất gần nửa giờ mới tới nhà Hải, một tiệm sửa chữa, sơn, mạ, làm đồng xe Hòn đă.

Cả ba cùng đứng tim khi thấy chú Lê Hưng đang đứng với nhạc sĩ Văn Triều, ba của Dũng và hai người đàn ông, trong đó, một người chính là gã đàn ông có sẹo ở mặt, bộ dạng rất hung dữ.

- Thôi rồi... Phúc thất vọng thì thảo : Chú Lê Hưng đi trước mình một bước, tóm được thằng sẹo mặt rồi.

Mi hậm hực trách Minh :

- Cậu thử nhớ lại xem cái bắt tay của cậu với chú ấy có giá trị gì không ? Cuối cùng chú ấy đâu có cần chúng mình.

- Cứ bình tĩnh đã... Minh khuyên các bạn rồi đưa mắt nhìn quanh, thấy cách nhà Hải một nhà có xe nước sinh tố, có thể ngồi ở đó vừa khuấy vừa theo dõi được... chú Lê Hưng, Minh ra hiệu các bạn dắt xe tới chọn một bàn kín đáo.

Phúc khất khô cổ nói với chị bán hàng :

- Cô cho tụi cháu mỗi đứa ba ly măng cầu đi.

Mi nhăn mặt nhắc nhở :

- Sao kêu ít thế. Tớ vừa đói vừa khát muốn xiu rồi.

Minh vẫn chăm chú để ý cuộc nói chuyện của chú Lê Hưng, và ông Văn Triều với người sẹo mặt và người đàn ông lạ. Vì tiếng xe đi trên đường rất ồn nên chú ý đến

mấy cũng không nghe được họ nói gì với nhau. Minh lấy làm lạ, trên nét mặt cả bốn người, ngoài những nét lo lắng chung, chẳng thấy có điều gì chứng tỏ người sẹo mặt là tội phạm bị truy vấn.

Một thằng nhóc con chỉ khoảng mười tuổi, mặc áo thun quần cộc, từ trong tiệm xe mon men đến gần người sẹo mặt, ngửa mặt nghe hóng chuyện. Không biết nó nói gì, bị một người đàn ông lạ quát cho một tiếng, khiến nó hoảng sợ lùi ra xa, một lát sau nó lại sấn vào nói leo. Lần này, nó bị người đàn ông nổi nóng tát cho một cái đốp má : Có cút ngay đi không. Ai dạy cho mày cái thói nói leo chuyện người lớn hả ?

Thằng bé ứa nước mắt vắt chân chạy vọt qua tiệm nước sinh tố, rồi đứng lại, hướng về phía người vừa đánh phụng phịu :

- Được rồi, từ nay nghỉ chơi với ba luôn.

Minh lặng lẽ ngắm thằng bé. Bây giờ chú mới nhận ra nó mập lùn, còn Hải cao ốm nhưng cũng có nhiều nét giống nhau. Chú mạnh dạn hỏi :

- Em là em anh Hải hả ?

Thằng bé sụt sịt dùng tay áo quẹt nước mắt nhìn Minh, rồi Mi và Phúc bằng ánh mắt cảnh giác.

- Sao anh biết ? Nó hỏi bằng giọng thận trọng, nhưng khi đọc được hàng chữ ở phù hiệu trên ngực áo người vừa hỏi, nó có vẻ an tâm : Anh học lớp anh Hải em ?

Minh kéo thằng nhóc ngồi xuống ghế bên cạnh gọi cho nó một ly măng cầu thơm mát :

- Uống đi. Đừng khóc nữa. Em tên gì ?

- Em tên Sơn.

- Người vừa đánh em chắc là ba hả ?

- Dạ.

- Thế còn người có sẹo mặt ?

- Đây là chú em.

Minh, Phúc, Mi nhìn nhau hú hồn.

- Thế tại sao em bị ba đánh ? Mi hỏi.

Thằng Sơn lại dăm dút khi nghe nhắc chuyện bị đánh :

- Em vừa nói, không phải anh Hải bị bắt cóc đâu, ba em mắng rồi đánh liền.

Phúc sốt ruột hỏi :

- Làm sao em biết anh Hải không bị bắt cóc ?

Thằng Sơn lập tức trở mặt nhìn ba vị khách hào phóng một cách dè chừng rồi nói gọn lỏn :

- Bí mật.

Đúng lúc đó người sẹo mặt nhìn trước nhìn sau, la lớn :

- Thằng Sơn đâu rồi ?

Như một cái lò xo nén sẵn, Sơn bật phóc một cái biến luôn vào trong nhà.

Ông bố Sơn quát theo :

- Mày mà lang thang ngoài phố tối về đừng có trách.

Sau đó ông và người sẹo mặt theo chú Lê Hưng và nhạc sĩ Văn Triều đi qua đường, nơi có một chiếc xe hơi đang chờ.

Minh thở phào :

- May quá, chú ấy không phát hiện ra mình.

Mi thắc mắc :

- Theo cậu chú ấy đưa mọi người đi đâu ?

Phúc phỏng đoán :

- Thế nào cũng chặn ở các bến xe và các ngã đường ra khỏi thành phố.

Mi đã tiện miệng ăn đến ly măng cầu thứ tư, thở dài :

- Chiều nay toàn gặp xui. Hay bây giờ lao đến nhà cậu Dũng cho hết lượt.

Nghe nói đi tiếp, Phúc phải đứng dậy làm mấy động tác thể dục cho bớt oải người rồi bải hoải ngồi xuống :

- Ông già nó vừa ở đây... mình có đến nhà cũng vô ích thôi. Vụ này sao ít hứng thú chiến đấu quá à.

Minh bần thần vừa ngậm ống hút, hút nhẹ luồng nước thơm ngọt lạnh lạnh từ ly măng cầu, vừa nhìn băng quơ vào tiệm sửa xe. Hai tiếng "bí mật" từ miệng thằng

Sơn thoạt nghe tưởng như lời ngộ nghĩnh của thằng nhỏ bỗng nhiên chú quan tâm trở lại : Nhớ nó biết thật thì sao ? Ở nhà có rất nhiều bí mật chị Hà không nói với chị Hải lại hay thổ lộ với mình đây thôi. Đôi mắt đang có chiều hướng muốn dip lại vì mệt mỏi chợt mở lớn và sáng lên :

- Phúc này ! Minh nói với Phúc : Cậu làm thế nào móc được thằng nhóc Sơn ra đây, có khi nó được việc đấy.

Mi ngáp một cái rồ dài :

- Quên thằng nhi con ấy đi... Những lúc như thế này, tớ thấy Cường có nhiều sáng kiến hơn các cậu.

Phúc nổi nóng :

- Còn bọn tớ có thêm cậu chỉ thấy nặng gánh hơn. Thằng Cường Lu liệu có đủ sức đưa cậu ra khỏi nhà lúc đang bị cấm như chiều nay không ?

- Thôi đi các cậu. Minh can ngăn : Có vụ nào thuận lợi ngay đâu. Chú nói với Phúc : Tớ tin chắc thằng Sơn có biết điều gì đó mà chúng mình đang cần.

- Tớ có cách rồi. Phúc đứng dậy dắt chiếc xe đạp đến trước tiệm sửa xe, nói với người thợ trẻ chỉ chừng 18, 19 tuổi : Anh à ! Cái chỗ hàng xe của em bị méo, không chỗ được, anh giúp em.

Anh thợ vừa chỉnh sửa xong chiếc Hon đa dựng ngay lối đi vào, đứng lên nhìn Phúc chăm chăm vẻ khó chịu vì việc ấy không đáng để anh phải làm, nhưng liếc thấy cả hai cô cậu nhóc ngồi bên bàn nước đang ngóng về mình với ánh mắt chứa chan hy vọng, anh ta mới nhìn xuống chiếc đèn hàng méo mó, càu nhàu : Mày đi thế nào mà để thảm hại thế này ?

Nói vậy, nhưng anh cũng lấy cờ-lê, kim, búa tháo cái giá đèn hàng ra :

- Loại này người ta làm chỉ để chở các thứ đồ nhẹ, mày chở người nên hư là phải.

Phúc nhún nhún làm quen :

- Bọn em học cùng lớp với thằng Hải ở đây.

- Thế hả ? Anh thợ nhìn vào tấm phù hiệu trường lớp trên ngực Phúc : Vụ nó với mày đưa ở lớp bị bắt cóc, mày biết chưa ?

- Cả trường đều biết, các chú công an quận đang được huy động để tìm kiếm... Phúc vờ nhìn quanh quẩn : Thằng Sơn, em thằng Hải có nhà không anh ?

Anh thợ mãi dùng búa nắn những chỗ cong của giá đèn hàng trả lời :

- Nó vừa ăn cái tát của ông già biển lên lâu rồi. Từ lúc thằng anh bị mất tích, nó bị cấm ra khỏi cửa.

- Anh gọi nó xuống giúp để em nhờ nó lấy cho em cuốn sách toán em cho thằng Hải mượn từ tuần trước, được không anh ?

Anh thợ lừ lừ đứng dậy lắp chiếc giá đèn hàng đã nắn xong vào xe rồi cười nhạt với Phúc :

- Mày nhóc, mày vờ đưa xe tao chữa để móc thằng Sơn là chính chứ gì ? Mày ai thì được chứ không lừa được mắt tao đâu nhé. Anh ta gườm gườm với cả Minh và Mi : Mày

đưa nhân cơ hội thằng Hải đi vắng tính giờ
trò gì thế hả ?

Minh vội đứng dậy thanh minh :

- Nói thật với anh, đầu tiên là xe hư
bọn em tiện đây thì đưa vào chữa mới chột
nhớ ra nhà này của thằng Hải nên muốn
hỏi thăm qua thằng Sơn.

Mi hơi tái mặt :

- Không cho hỏi thăm thì Phúc trả tiền
đi rồi chúng mình rút.

Anh thợ lạnh lúng :

- Tao lấy tiền của tụi bay làm gì. Nhưng
bây giờ lệnh của ông già thằng Hải là nội
bất xuất, ngoại bất nhập nghe chưa ? Coi
mặt tụi bay rất không bình thường... Tốt
nhất là vù luôn đi cho đỡ rắc rối.

3. **BÍ MẬT ĐƯỢC TIẾT LỘ**

Đì cả buổi chiều chẳng việc gì vào việc
gì, đến đâu cũng gặp thất bại, số
không vận hoàn số không, mọi
manh mối vụ mất tích vẫn mịt mù tăm cá,
đã vậ chân tay, xương cốt lại mỗi nườ vì
vụ chở Mi Trái Bánh trên xe, khiến Minh
lừ khừ như muốn phát bệnh.

Ăn cơm tối xong, chú không xem
chương trình Những bông hoa nhỏ như mọi
hôm mà bỏ về phòng. Mẹ chú hỏi :

- Con trai má sao hôm nay khác thường
vậy ?

Chú cố cười vui :

- Đâu có gì. Mai có nhiều bài nên con phải học sớm.

Chị Hải và Hà đang dán mắt vào màn hình tivi, cười khúc khích :

- Dám lại dính vào vụ án nào lắm ?

- Coi cái mắt đờ ra thế kia biết ngay là vào đi ngủ, chứ làm gì có chuyện học.

Minh làm như điếc. Càng cãi lại những lời chọc ghẹo của hai chị chỉ càng sớm lộ ra những chuyện còn đang phải giấu. Chú vừa bước vào phòng, chưa kịp ngồi vào bàn học thì lại nghe tiếng chị Hải :

- Nhí có điện thoại đấy nghe.

Minh uể oải quay xuống phòng khách. Chắc lại Phúc Hinh hoặc Mi Trái Banh. Lạ trời tụi nó tìm ra manh mối gì để từ đó phanh ra đường dây mất tích của bọn Dũng, Hải... chứ mình - chú vô đầu bút óc - thì mệt quá rồi. Mấy vụ mất mát vật thì dường như người ta còn thấy vai trò của các chú, chứ vụ này, không ai tin bọn con nít lại làm được điều gì ngoài việc gây rắc rối.

- A lô ! Ai gọi thế ạ ? Minh nhắc ống nghe.

- Minh Nhí hả ? Chú Lê Hưng đây.

Minh tỉnh hẳn người. Trong chú vừa rạo rực cảm giác hãnh diện được một người lớn, mà người đó lại là đại úy Lê Hưng gọi điện thoại. Lại vừa mừng là nhân cơ hội này sẽ thổ lộ và buông hết mọi việc cho chú. Đến ngay thanh tra Ca-ta-nhích trong phim Con Bạch Tuộc nhiều vụ khó khăn quá còn phải cầu cứu cấp trên nữa là mình.

- Chú tìm ra các bạn ấy chưa hả chú ? Minh hỏi nhưng cũng đoán được chú Hưng chưa chắc đã thuận lợi.

Giọng đại úy Hưng trầm nhẹ :

- Chú biết cháu, Phúc và Mi chiều nay đến nhà Hải, Dung và Quốc...

Minh thoáng nhột : Làm sao chú ấy có thể biết được ?

- Các cháu có tìm ra dấu vết gì của đám Dũng, Hải... chưa ?

Minh buồn rầu :

- Chưa chú ạ.

- Các chú cũng đang triển khai. Có thể nói là đã báo động ra toàn thành phố, nhưng chú cảm thấy vẫn không an tâm. Linh tính chú vẫn cảm thấy dường như còn thiếu một cái gì đó khiến cho kế hoạch truy tìm chưa thật trọn vẹn, nên chú nghĩ tới cháu. Nhiều khi có những chi tiết thuộc về tâm lý trẻ em, nếu chỉ nhìn nhận ở góc độ nghiệp vụ thuần túy rất hay bỏ sót.

Minh bỗng thấy từ lòng mình trào lên tình thương với chú Hưng. Chú tôn trọng mình thật sự chứ không hề xã giao. Song thật đáng buồn, mình chẳng giúp gì được chú vì mình cũng đang hoàn toàn tắc tị.

- Chú có cảm giác như cuộc mất tích này được chuẩn bị rất kỹ càng. Nên chú rất lo... Nếu chỉ là ham muốn phiêu lưu của mấy đứa, sự tham gia của người lớn có tính hỗ trợ thì không sao nhưng nếu do bọn lừa đảo hướng dẫn thì trở thành một vụ rắc rối phức tạp vì đã ba ngày, chú cho rằng mấy đứa có thể không còn ở thành phố nữa, mà đã ở rất xa rồi.

Minh bàng hoàng :

- Như vậy có tìm được không, chú ?

- Chú đã báo cáo lên thành phố. Nếu ngày mai vẫn chưa có tia hi vọng nào, có thể chú phải ra Hà Nội...

Minh thở dài :

- Thật tiếc là bọn cháu cũng chưa làm được gì. Chiều nay, chúng cháu đến đâu cũng không được việc.

- Chú hiểu. Nhưng đừng nản chí đấy. Có gì cần giúp đỡ nhớ gọi cho chú. Ngay bây giờ, chú và gia đình của Dũng, Quốc, Hải, Dung lại tiếp tục triển khai tìm kiếm... Tạm biệt nhé.

Đặt máy điện thoại xuống, Minh thần thờ, hệt hăng. Giữa lúc chú Hưng và mọi người đang bủa đi khắp nơi mình ngồi ở nhà với ý định bỏ cuộc, thật đáng hổ thẹn. Có khi mọi người sẽ phải đi suốt đêm ở các bến tàu, bến xe với bao nhiêu nỗi lo lắng. Trong khi đó số phận của Dũng, Hải, Quốc, Dung không biết ra sao ? Bọn lừa đảo, buôn người chắc chắn chẳng bao giờ đối xử tử tế. Nghĩ

tới đó, hai mắt Minh cay xè rung rung muốn khóc. Liếc nhìn lên đồng hồ treo tường thấy đã bảy giờ... giờ này chẳng có lý do gì ra khỏi nhà huy động Phúc hay Mi cùng đi... Song chú cũng rung mình... Nếu như ba đứa có đi cũng chỉ tìm lấy sự an tâm là mình vẫn có trách nhiệm với bạn bè chứ thật ít hy vọng. Thành phố rộng mênh mông. Bến tàu, bến xe trong đêm tối đều là những nơi hoang vắng, chẳng an toàn chút nào. Nơi nọ cách nơi kia xa ời là xa, sức ba đứa đạp xe làm sao đi hết.

Minh dấm dứt khóc thật sự. Chú cố nhớ lại từng chi tiết vụ việc từ lúc được cô hiệu trưởng và chú Lê Hưng đặt vấn đề. Những lời khai của các bạn ở lớp. Rồi cuộc điều tra một buổi chiều với Mi và Phúc... Đầu tiên là nhà Quốc... rồi đến nhà Dung, Nhà Hải... À... à... hình như mình đã quên một tình tiết nào đó. Gương mặt của thằng Sơn, em của Hải từ từ hiện lên. Nó đang nói dở với mình thì bị ba nó quát. Nhưng không biết nó nói giỡn hay nói thật. Mặt cái thằng ấy coi hể lắm.

Như có một thúc giục vô hình, Minh nhắc máy điện thoại. Lúc ngồi ở xe nước sinh tố, chú đã kịp ghi nhận trong đầu tấm bảng hiệu sơn màu vàng nhạt ở cửa tiệm sửa xe nhà Hải : LÂM - chuyên sửa - sơn, mạ, đồng các loại xe gắn máy - 157X Nguyễn Thái Sơn - Điện thoại 941299.

Những tiếng reo kéo dài từng đợt từ phía máy được gọi khiến lòng Minh nôn nao. Cầu trời, đúng thằng nhóc Sơn nhắc máy lên.

- A lô ! Ai gọi đấy ạ ?

Nghe rõ giọng phụ nữ, Minh cũng nhẹ người. Còn hơn gấp trăm lần trúng phải ông già dữ tợn của thằng Hải.

- Bác ạ ! Bác cho cháu gặp Sơn được không ạ ?

Giọng người phụ nữ đầy thân mật :

- Quang hả con ? Sao giọng hôm nay khác thế ? Có bệnh không đấy ? Hôm nay thằng Sơn bị ba nó cấm không cho đi chơi, bị thất hẹn với con, nó lâu bầu suốt từ chiều.

Minh gần như nín thở, chỉ sợ bị hỏi thêm mấy câu sẽ lộ ra mình không phải thằng Quang nào đó, sẽ bị cúp máy. May mà bà không hỏi gì.

- Sơn ơi ! Sơn à... Có Quang nó gọi nè.

Sau tiếng chân chạy huỳnh huých vọng vào trong máy là tiếng thở hào hển của thằng Sơn.

- Quang hả ? Ông già tao không cho đi nên tao không đến được nhà mày.

- Không phải Quang đâu. Minh cố nói rành rề : Anh là bạn anh Hải, lúc chiều đã gặp em ở quây nước sinh tố.

- À à...

- Nhà có tin tức gì của anh Hải chưa ?

- Chưa. Ba em vừa đi với chú công an về, rồi lại đi tiếp đến nhà họ hàng.

- Này, lúc ba em và chú công an đi rồi, bọn anh có nhờ một anh thợ vào gọi em ra nhưng anh ấy không chịu gọi. Anh nhớ số điện thoại nên về nhà mới gọi cho em.

Thằng Sơn khụt khịt mũi :

- Ba cấm em ra khỏi cửa.

- Chuyện đó anh hiểu mà. Vì lúc gặp bọn anh, em nói em biết điều bí mật về anh Hải, nên anh muốn hỏi em. Thấy đầu dây kia nín lặng, Minh nói thêm : Anh cho là có thể trước khi anh Hải đi, hoặc là anh có nói với em, hoặc em đã tự biết được điều gì đó.

Giọng thằng Sơn hơi gắt :

- Nhưng em đã nói là bí mật. Tức là không bao giờ em nói với ai.

Minh cố kiên trì dỗ ngọt :

- Anh biết rồi, nhưng em có hình dung ra tới nay anh Hải và các bạn như thế nào không ? Ngủ ở đâu ? Ăn gì ? Rồi bao nhiêu mối đe dọa của những người xấu. Ba má em thì lo lắng, mất bao nhiêu thị giờ. Gia đình anh Dũng, anh Quốc, chị Dung cũng đều mất ăn mất ngủ. Các thầy cô giáo cũng phải bận tâm vào việc tìm kiếm. Rồi các chú công an nữa. Báo động toàn thành phố. Các chú đi khắp nơi tìm kiếm thành to chuyện. Trong khi có thể em sẽ giúp được mọi người.

Thằng Sơn buột miệng :

- Nhưng em đã nói anh Hải và các bạn không bị bọn buôn người lừa rồi mà.

- Đúng là anh nghe rồi. Minh bối rối : Nhưng nhưng... anh...

- Anh tên gì ?

- Anh là Minh, ở lớp mọi người gọi anh là Minh Nhí.

Giọng thằng Sơn chợt vui lên :

- Có phải anh là Ca-ta-nhí ?

- Sao em biết ?

- Anh Hải về nhà vẫn kể.

Minh phẩn chấn :

- Thế là chúng mình quen nhau rồi nhé. Nói thật với em, anh và hai bạn anh đang quyết tìm bằng được anh Hải và mấy người mất tích. Nếu không trở về sớm có thể còn bị đuổi học.

Thằng Sơn dường như nín thở một lúc để dần đo suy tính rồi nói khẽ :

- Anh đến nhà em được không ?

Minh sung sướng ừ đại :

- Được chứ. Anh đến ngay nghe ?

- Đến cửa, anh đừng gọi, cũng đừng bấm chuông. Anh cứ đứng ở dưới cây bàng bên kia đường, em từ trên nhìn thấy, em sẽ xuống và lên ra.

Cúp máy xong, Minh muốn nhảy tung tung và hét lên một tiếng lớn đến vỡ nhà : Ha ha ha... Không ngờ bí mật lại nằm trong thằng nhóc con chẳng ai ngờ, cũng chẳng ai tin. Chú vợ vội quần áo để mặc. Phải đi ngay. Chính đêm tối mới khiến cho cuộc săn tìm của mình tăng thêm phần phiêu lưu mạo hiểm. Cần phải gọi điện ngay cho Phúc và Mi... Có thể phải thêm cả Cường Lu. Nó to con dù sao cũng có cái lợi nhất định.

Chú quýnh đến nỗi xỏ nhầm hai chân vào một ống quần. Hí hí hí... tưởng là tắc ti, ai ngờ lại có lối thoát.

Mặc xong quần áo, chú bỗng sững sờ khi nghe chuông đồng hồ chạm rai điểm tám tiếng. Chết rồi. Giờ này làm sao đi đâu được nếu không có một lý do thật chính đáng. Mà có lý do chính đáng, cũng không thể đi được lâu. Minh thì tuyệt đối không

có cách nào rồi. Còn Phúc, giờ này cũng chẳng dễ. Thay vì lao ra phòng khách gọi điện thoại, Minh lão đảo trở vào ngôi phịch xuống giường, vò đầu bứt tai : Làm cách nào bây giờ ? Cách nào đây ? Tái diễn lần đến nhà thầy Đại trong vụ chiếc máy tính chắc chắn không thể được rồi. Sự bế tắc khiến chú tủi thân. Nước mắt lại ngân ngán. Tại sao trong nhà có đầy đủ ba má và hai chị mà sao lúc này cô đơn như ở giữa sa mạc, vào lúc hoạn nạn (!) không còn biết bầu vú vào ai. Không đến nhà Hải là chuyện không thể được. Thằng Sơn chắc chắn đang đứng trông mỗi mắt. Giá như có Phúc ở bên. Vào những tình huống này, Phúc bao giờ cũng là bạn tri kỷ và luôn tìm ra những lối thoát táo bạo.

Minh phăm phăm xuống phòng khách, quyết định gọi điện thoại cho Phúc :

- A lô !

Vừa nghe tiếng Phúc, Minh đã mừng rơn :

- Tớ đã thuyết phục được thằng Sơn nói chuyện Hải và đám Dũng, Quốc, Dung

ở đâu rồi. Nó hẹn đến ngay nhà nó, nó sẽ nói, nhưng tớ không có cách nào ra khỏi nhà. Hay cậu đi được, mình cậu lao đến đó.

Phúc thở dài :

- Không được rồi. Ba má tớ đi dự đám cưới chỉ còn mình tớ ở nhà. Ban ngày có thể đi được chứ tối chỉ có chết. Gay quá nhỉ.

- Tức quá. Giá thằng Sơn chịu nói ngay từ chiều.

- Hay như thế này thử coi. Giọng Phúc đầy vẻ thận trọng : Cậu nhờ ngay ba cậu, nhưng phải nói thật hết...

Mình giấy nấy :

- Đâu có được. Ba tớ không tán thành tớ dính vào những chuyện vụ án vụ iếp rồi.

- Ba cậu chắc chắn không đỡ bằng ba tớ, nhưng cứ lúc nào không thể nói dối được thì tớ nói thật và thế nào ba tớ cũng cảm động...

- Ba tớ khó lòng cảm động lắm vì tớ không bao giờ nói dối nên nói thật là chuyện bình thường.

- Trời ! Ai bảo cậu nói suông... Phải vừa sụt sịt khóc hoặc làm ngay một việc gì hữu ích trong nhà, lúc vừa được ba khen một câu là mình nói ngay.

- Cách thứ hai ở nhà tớ thất bại ngay. Minh lắc đầu : Tớ mà vừa đụng tay vào làm việc gì là lập tức có người nói : Sắp yêu sách gì nên đột xuất chăm chỉ ? Ngán ngại giấy lát, Minh đành nói : Có khi tớ phải khóc thật. Nhớ chờ, có gì mới, tớ sẽ thông báo.

Mình vừa cúp điện thoại, bỗng giật bắn người khi thấy ba chú - bác sĩ Đức, đứng ngay đằng sau, chỉ cách mình chừng hai mét.

- Nào, thử khóc đi coi ba có cảm động không nào ? Ông Đức mặc pi-ja-ma nheo mắt nhìn cậu con tay còn chưa rời khỏi máy điện thoại, giọng châm biếm : Trước khi khóc lại mặc cả quần áo đang hoàng thế kia làm sao ba cảm động nổi. Đáng lẽ con phải mặc đồc chiếc quần xà lỏn...

Như tên ăn vụng bị bắt quả tang, Minh đứng chết trân, theo thông lệ chỉ cần rơi vào tình huống đó, nước mắt đã có thể được

trào ra rồi, nhưng sợ ba hiểu đó là thứ nước mắt mưu mẹo, nên Minh ta quyết dần lòng để cho hai con mắt ráo hoảnh và nhìn thấy trước kế hoạch Phúc bàn chắc chắn thất bại.

Ông Đức ngồi xuống ghế sa lông gần máy điện thoại, nắm tay con kéo lại gần :

- Con đang vướng mắc chuyện gì, hãy nói thật cho ba nghe.

Minh cúi đầu cúi đầu :

- Con biết chắc chuyện này con nói ba sẽ không tán thành.

Ông Đức bật cười :

- Nếu là việc tốt, tại sao ba lại phản đối chứ. Nào, kể đi.

Tần ngần một lúc, Minh mới mở được miệng :

- Ở lớp con có bốn bạn nói với nhà là trường tổ chức cho đi du khảo một tuần thăm mộ cụ Nguyễn Sinh Sắc, nhưng lại viết giả giấy phép của gia đình xin phép trường nghỉ học vì bệnh.

Bác sĩ trở nên chăm chú :

- Rồi sao nữa ?

- Nhà trường và ba má mấy bạn này đã biết và đã báo cho các chú công an vì các bạn ấy đã bị mất ba ngày rồi. Mọi người cho là các bạn ấy bị bọn người xấu đánh lừa rồi ép qua biên giới theo đường dây buôn người.

Mặt ông Đức nghiêm lại :

- Tại sao một việc nghiêm trọng như thế mà lúc trưa con không nói cho ba má biết ? Thấy Minh nín thít, ông Đức lắc đầu : Chắc con và Phúc Hinh lại định làm người hùng âm thầm đi điều tra thì đua với mấy chú công an chứ gì ? Đó là điều không thể nào chấp nhận được. Hết sức liêu lĩnh. Đối với bọn buôn người, không hành vi tội ác nào chúng nó không dám làm, trong khi các con chỉ như mấy chú chuột nhắt trước nanh vuốt của mèo đói. Hừ ! Ba cấm. Thảo nào... Tính bần nhậu với Phúc Hinh để cùng lừa người lớn hả ?

Minh sứt sứt :

- Con biết chắc ba sẽ mắng mà. Nhưng... nhưng... con chưa nói hết.

- Còn cái gì nữa mà nói. Ông Đức gạt phắt : Ba cấm con dính vào vụ này thêm một ly một tắc nào nữa rõ chưa ? Đây là chuyện ba má bị mất con như chơi. Ông đứng dậy dứt khoát : Bây giờ đi ngủ và quên chuyện đó đi, nếu không con đừng trách ba.

Minh tức giận cũng đứng phắt dậy, hai má phùng lên :

- Nhưng con chưa nói hết. Ba bảo con hãy nói thật. Con chưa nói hết, ba đã mắng con.

Nhìn bộ tạng cậu con trai hai cánh tay khuỳnh khuỳnh, uất ức một cách ngộ nghĩnh, nhưng có lý, ông Đức dừng lại, cổ nhin cười :

- Vậy thì con nói hết đi.

Minh đứng hít thở một lúc cho nhẹ cơn tức rồi mới nói :

- Bọn con đi tìm các bạn đó vì không lẽ các bạn bị hoạn nạn, mình có thể đứng ngoài đứng dưng.

- Biết lý do chính đáng rồi, nhưng ba đã nói đây là việc nguy hiểm đã có những người thuộc cơ quan luật pháp quan tâm rồi, các con phải tin vào nhà trường và công an có cách tìm ra các bạn con.

- Con tin chứ, nhưng chính chú Lê Hưng, đại úy công an cũng nói các con tham gia cộng tác kia mà. Thấy nét mặt ba dịu đi phần nào, Minh tự tin hơn : Vừa rồi, con có gọi điện thoại cho thằng Sơn, em bạn Hải, nó nói rằng không phải anh nó bị lừa qua biên giới.

Ông Đức cau mày :

- Thằng Sơn bao nhiêu tuổi ?

- Chắc nó lên mười.

Ông Đức bật cười :

- Một vụ việc nghiêm trọng như thế chỉ con mới tin miệng thằng bé lên mười thôi.

Minh tròn mắt cãi :

- Con cho rằng trong lúc chuẩn bị “mất tích” bạn Hải đã có biểu hiện gì đó để thằng Sơn nhận ra. Có khi bạn ấy còn khoe ra...

Ông Đức gật đầu :

- Cái đó thì đúng vì con cũng có tình ấy. Nói tiếp.

- Con gợi cho thằng Sơn nói rõ hơn về anh Hải nó. Lúc đầu nó nói “bí mật”, mãi sau khi con dọa, anh nó có thể bị hoạn nạn, trong khi bao nhiêu người lớn mất công tìm kiếm, lo sợ, nó mới hẹn con đến gặp nó ngay bây giờ... Minh ngược mắt nhìn ba hồi hộp : Con nghĩ rằng gặp nó là cần thiết nên...

- Nên mặc sẵn quần áo và bàn nhau dùng nước mắt để lung lạc ba chứ gì ?

Minh tần ngần cúi đầu :

- Đó là Phúc Hinh nó nói cách ấy có tác dụng với ba nó...

- Còn ba của con sắt đá nên không có tác dụng, đúng không ? Thấy cậu con đứng im, ông Đức vỗ vai : Bây giờ thì tươi lên đi. Chính ba sẽ chờ con đi, được chưa ?

Minh mừng đến phát run. Ngẩng mặt lên, nhận ra ba nói thật chú lặng hẳn đi ôm chặt lấy eo ba.

Chỉ nửa giờ sau, ngồi trên xe máy của ba, Minh đã có mặt ở trước cửa nhà Hải ở đường Nguyễn Thái Sơn, ngã ba Chú Ấu. Nhà cửa thưa thớt lại thiếu đèn công cộng, xe cộ đã vắng, ở đây có vẻ sớm khuya khoắt hơn phía trong nội thành. Minh nhảy xuống xe, hướng lên ô cửa sổ còn sáng đèn trên lầu tiệm LÂM :

- Ba đứng khuất vào chỗ tối vì con sợ thằng Sơn thấy có người lớn, không dám xuống.

- Lại thế nữa. Ông Đức lắc đầu, nhưng cũng chịu lùi xe khuất vào bóng tối bên đường.

Minh phóng thẳng sang cây cột đèn bên kia đường đối diện cửa tiệm LÂM. Không đến mười giây, chú đã thấy cái đầu xù của thằng Sơn ló trên cửa sổ lầu một. Nó hươ tay ra hiệu cho Minh rồi biến đi.

Một lúc sau, không biết bằng đường nào, trong khi cửa vẫn đóng im lìm, thằng Sơn đã đứng ngay cạnh thờ hồn hà hồn hẳn làm Minh giật bắn người.

- Em phải đi bằng lối cửa sau vòng con hẻm. Thằng Sơn cười hì hì có vẻ khoái vì hành vi pha màu mạo hiểm của mình. Nó kéo tay Minh : Sang trước cửa nhà em nó tối an toàn hơn.

Thằng Sơn loắt choắt nhưng Minh cũng thuộc loại nhí nên tuy chênh tuổi mà cũng ngang tầm nhau. Tuy vậy, nó vẫn xưng "em" với Minh ngọt xớt.

- Em chỉ gặp anh chút xíu thôi. Khi hai anh em đã ngồi bên nhau trong bóng tối ngay thêm tiệm sửa xe đầy mùi hôi dầu, thằng Sơn thì thầm : Ba má tin chắc em đã ngủ nên em mới chuẩn được. Ủa ! Anh đi một mình hả ? Đi bằng gì ?

Minh lúng túng bịa đại :

- Anh đi bằng xích lô. Liếc thấy bóng "ông già" đang khoanh tay ngồi trên xe Honda dưới bóng cây me, cách mình xa chừng ba chục mét Minh hơi ngượng, nhưng xét thấy lúc này nói dối thằng nhóc tốt hơn là nói thật nên chú chỉ ngượng có mấy giây : Em nói lẹ lên. Anh cũng không đi được lâu đâu.

Thằng Sơn thăm thì :

- Vì anh là thanh tra Ca-ta-nhi nên em mới kể chứ người khác, em giữ bí mật đến cùng.

- Biết rồi. Minh sốt ruột : Nói luôn đi.

- Anh biết không, chính anh Hải em cầm đầu vụ "mất tích". Lúc mấy người ngồi ở quây nước bàn nhau, em vờ lảng qua nghe. Vì mấy lần trước họ bàn nhau ở trong nhà, em đã nghỉ rồi. Lúc mấy người kia về, em nói với anh Hải : Em biết anh với các bạn bàn gì rồi. Em mét ba. Anh Hải tái mặt : Tao bàn gì ? Đi mà mét. Em nói : Anh định đi du khảo Trung Quốc giống phim Tiểu Long Nhân chứ gì ?

Minh muốn đứng tim luôn :

- Đi thật rồi à ?

- Chưa. Thằng Sơn vẫn kể bằng giọng cà kê : Nghe em nói, anh Hải tức giận túm ngay tóc em : Tại sao mày biết ? Em nói : Cho em đi với thì em sẽ không mét. Mãi tới tối, anh mới chịu. Anh nói đến nghỉ hè mới đi. Còn bây giờ mới đi thử thôi.

Minh kinh ngạc :

- Lại còn thử nữa ?

- Ủ ! Mấy người đó định đi thử một tuần hay hơn gì đó, để xem nhà và trường có biết không, cũng để thử xem có chịu đựng được không. Tức là chịu cực, chịu khổ trên đường đi, khi không có tiền, không có chỗ ăn ở như ở nhà... Anh Hải nói đi thử nếu được thì hè này sẽ cho em đi ba tháng hè luôn. Nên họ mới đi học tiếng tàu.

Minh kinh hoảng :

- Tức là bây giờ anh Hải và các bạn đang ở đâu ? Có còn ở thành phố không ?

Thằng Sơn lắc đầu :

- Em không biết.

Minh nổi nóng :

- Thế thì mày kêu tao đến đây làm gì ?

- Em nói là không biết họ ở đâu thôi. Thằng Sơn vẫn cà kê : Anh Hải nói, mấy ngày đầu sống ở các công viên tức là ăn ngủ luôn ở đó, sau đó ra Vũng Tàu, rồi mới về.

Người Minh sôi cồn :

- Thế anh Hải có mang theo tiền hay quần áo, hay mền mùng không ?

Thằng Sơn lắc đầu :

- Chuyện đó em không biết. Anh Hải giả bộ đi học chỉ mang chiếc cặp ba lô thôi. Em có mười hai ngàn bỏ heo đập ra đưa anh hết, anh không lấy. Anh còn gắt : Tao đã nói không nhờ vả ai, bộ mày không biết hay sao mà còn tính đưa tiền. Sơn như sực nhớ : À ! Ngày đầu tiên họ ở công viên Đầm Sen.

- Em còn nhớ thêm cái gì nữa không ?
Mình giục.

Thằng Sơn rảo hoảnh :

- Hết rồi. Nhưng bao giờ anh đi tìm anh Hải là phải cho em đi đấy.

Mình đứng dậy :

- Chuyện đó mai anh mới trả lời. Bây giờ em về ngủ không ba má phát hiện ra. Anh về đây. Rất cảm ơn em.

Thằng Sơn cũng đứng dậy ngáp một cái rõ dài :

- Nhớ cho em đi tìm đấy.

Vừa dứt lời, nó đã phóng vọt qua mấy nhà biến mất vào trong con hẻm gần đó. Minh nhìn theo bóng thằng Sơn bằng ánh mắt đầy cảm mến rồi đi nhanh lại gốc me.

- Ba à ! Chú nắm tay ba, nói dè dặt : Thằng Sơn nói anh nó và các bạn hiện mới đang du khảo thử ở các công viên thành phố, trước hết là công viên khu du lịch Đầm Sen.

Bác sĩ Đức sững sờ :

- Thế thì nhất trò nhì ma thứ ba mới đến quỷ rồi. Phải đến ngay công an thông báo để các chú ấy đi tìm. Lên xe ngay. Ông Đức giờ đồng hồ ra chỗ ánh đèn : Hơn tám rưỡi rồi.

Minh tần ngần :

- Con muốn ba chở đến nhà Phúc... Mới có tám rưỡi. Phúc nó rất rành khu du lịch Đầm Sen.

Ông Đức lạnh lùng nói như ra lệnh :

- Lên xe và về nhà. Ba không thể đồng tình với con nhiều hơn việc chở con đến đây. Ba nhắc lại : những việc tiếp theo về các

bạn con là thuộc về các chú công an. Về nhà, ba sẽ gọi điện thoại báo cho các chú ấy.

Minh cum cúp leo lên nệm sau xe ngồi cách ba một quãng, khác hẳn lúc đi. Niềm háo hức được cùng với Phúc Hình, rất có thể thêm cả Mi và Cường Lu, lao vào cuộc săn tìm bọn Hải trong đêm tối tại các công viên hoang vắng, nhiều mối nguy hiểm rình chờ bị tắt lụi. Hăm hực thì hăm hực thật, nhưng chú cũng phải thừa nhận ba có lý. Bốn kẻ mất tích từ lúc không dấu vết phải truy tìm khắp thành phố, giờ giới hạn lại trong các công viên cũng vẫn là những vùng đất rộng mênh mông, chẳng dễ gì tìm ra trong một lúc.

4.

MẠNG LƯỚI... VÉ SỐ

Đêm đã khuya. Đường phố không còn một bóng người. Bốn chiếc xe Honda phân khối lớn, kiểu xe oai vệ vẫn dùng hộ tống các cuộc đua xe đạp, mỗi xe chở hai người, vừa chạy với tốc độ tối đa vừa như gió bão, còi hú inh tai, đèn bật chói lòa hướng về khu du lịch Đầm Sen.

- Tăng tốc... tăng lẹ hơn nữa để tới đích trước các chú công an.

Minh đội nón bảo hộ mặc bộ đồ thám tử: áo blu đông đen, quần đen, giày da đen,

mắt đeo cặp kính đen, ngồi dính chặt sau nệm xe bố, hét vang trong máy bộ đàm.

Bên chiếc xe chạy song song, Phúc Hỉnh cũng trong bộ đồ tương tự Minh, chỉ khác là ở thắt lưng đeo khẩu súng lục, lần này là súng thật trăm phần trăm, một tay cầm cây đèn pin loại bốn pin bật lên sáng như đèn xe hơi, ngồi sau lưng ba, cũng hét vang đường phố.

- Phải tìm thấy trước để cho chú Lê Hưng một bài học đích đáng.

Hai xe chạy sau là Mi đi với ba và Cường Lu đi với mợ rú ga hết sức cố gắng vượt lên trước xe của Phúc và Minh, khỏi từ ống xả tuôn mù mịt, nhưng vô ích.

- Ba ráng lên đi. Mi hét khan cổ: Xe của mình phải dẫn đầu.

Đoàn xe rẽ từ đường 3 tháng 2 sang Lê Đại Hành, rồi Bình Quới, trong chốc lát đã ủa vào cổng khu du lịch Đầm Sen. Trừ ngoài cổng có mấy ngọn đèn nê ông đang tỏa sáng, toàn khu như một vùng rừng tối om tối mù, hoang sơ huyền bí. Mấy người bảo vệ đang

ngủ gục ở phòng thường trực bưng tỉnh khi nghe tiếng xe lạ, vừa mở mắt thì Minh đã cầm đầu cả bọn, tất nhiên là bọn trẻ, vì các bậc cha mẹ chỉ làm nhiệm vụ lái xe phải ở ngoài trông xe, lao vọt qua rào bằng song sắt di động, tiến về phía bờ hồ.

- Đến lâu đài Cổ Tích. Phúc Hình bật đèn pin vừa hét vừa phóng lên trước : Tôi biết chắc tụi nó ngủ ở đó.

Cường Lu và Mi vì quá mập chạy lết đệt phía sau gọi í ới :

- Các cậu chậm một chút đợi chúng tôi với.

Phúc quay đầu lại quát :

- Phải tìm thấy chúng nó trước các chú công an. Chạy chậm như các cậu thì chỉ có ăn cám.

Bỗng từ phía trước, một chục bóng đèn từ sau những góc phượng vĩ lao ra chặn đường, tên nào cũng to con lực lưỡng, tay cầm mã tấu sáng loáng :

- Dừng lại. Tụi chúng mày vào đây rồi. Chúng ta đang chờ thêm chúng mày cho trọn chuyến tám đứa qua biên giới luôn.

Mi và Cường sợ quá khóc hu hu, còn Minh và Phúc lao vào cuộc chiến đấu chống bọn buôn người. May Phúc mang theo khẩu súng vào phút quyết liệt nhất mới rút ra bắn một phát chỉ thiên, bọn buôn người đã hoảng sợ chạy tán loạn. Mi và Cường hoàn hồn cảm ơn Phúc và Minh rồi rít.

- Từ nay chúng tôi sẽ sống chết theo các cậu. Mi vừa lau nước mắt vừa nói giọng đầy cảm động : Sẽ phải ăn một châu kem Mìc-Kây để mừng cuộc truy tìm đáng nhớ này.

Cả bọn lao tiếp về phía lâu đài Cổ Tích lơ mờ ẩn hiện trong rừng cây bên bờ hồ. Hình như từ đó vắng vắng ra tiếng khóc.

Ánh đèn pin của Phúc vừa quét vào cửa lâu đài như luồng ánh sáng cứu mạng, từ tầng trên lâu đài vang lên tiếng kêu cứu :

- Cứu tôi với !

- Chúng tôi bị nhốt ở đây.

Minh nhận rõ tiếng của Hải và Dũng, còn tiếng khóc rõ ràng là của Dung và Quốc. Cả bọn lao lên cầu thang xi măng hẹp như một ngách hầm, ủa vào gian phòng có tiếng kêu. Phúc tung chân đập bật cánh cửa gỗ dày và nặng như cửa nhà tù. Cả bọn mừng rú khi thấy Hải, Dũng, Quốc, Dung tuy đều bị trói tay, chân ngồi tùm một góc phòng nhưng đều nguyên lành không ai bị đánh đập thương tích gì.

Minh, Phúc, Mi, Cường lập tức cởi trói cho các bạn, rồi ôm nhau mừng mừng tủi tủi, chưa ai hỏi chuyện ai thì cả khu lâu đài cùng khu du lịch bỗng bừng sáng trong ánh điện, chú Lê Hưng dẫn đầu đội quân hơn trăm chú công an rầm rập ủa vào lâu đài.

- Ừ ! Chú Lê Hưng trợn mắt kinh ngạc khi thấy đám Minh, Phúc : Làm sao các cháu đến trước được. Chú đã nói việc này là của các chú kia mà.

Phúc vênh váo nhún vai :

- Nhưng chúng cháu thực hiện cuộc truy tìm cũng không tồi phải không ?

Tiếng còi rít vang trong đêm làm mọi người cùng chú ý quay ra cửa, lối cầu thang thông lên lầu. Hóa ra thầy Tôn tổng giám thị, cô Linh Khánh hiệu trưởng và nhạc sĩ Văn Triều, cùng các bậc cha mẹ của các nạn nhân kiêm thủ phạm vụ mất tích kéo nhau lên. Thói quen phản ứng kịp thời trước những hiện tượng khác thường ở trường đã khiến thầy Tôn phát lên tiếng còi điếc tai.

Vừa thấy Minh, Phúc, Mi, Cường đen bóng trong bộ “đồng phục” thám tử, thầy Tôn trợn mắt, cũng theo thói quen, quát :

- Phim ảnh bạo lực đã hướng dẫn các em ăn mặc mất hết tinh thần học sinh đi như thế này đấy hả ? Cặp kính cận dày cộp của thầy đang nghech lên cao nữa, chợt hạ xuống khi thầy nhận ra hình thức “kinh dị” của các trò thật quá nhỏ so với công lao khám phá ra sự mất tích của bốn trò kia, nên thầy bật cười khà khà : Giỡn một chút cho vui, chứ các em thật xứng đáng là những anh hùng.

Cô Linh Khánh vui mừng ôm hôn từng đứa một.

- Thanh tra Ca-ta-nhi, lần này nhà trường sẽ đề nghị lên Bộ để yêu cầu Nhà nước tặng thưởng cho các em tấm huân chương Chiến Công. Nét mặt vốn khô khan lạnh lùng của cô chứa chan tình cảm : Các em đã giỏi hơn các chú công an.

Chú Lê Hưng đứng gần đó có vẻ hơi buồn nhưng cũng bước tới chìa tay bắt chặt bàn tay nhỏ của Minh :

- Chúc mừng chiến công của các cháu. Nếu ở trong lực lượng công an, cháu và Phúc Hinh sẽ ngang hàm thiếu tá, còn Mi và Cường thuộc hàm thiếu úy.

- Xi ! Mi con còn trẻ thôi : Tưởng gì ? Cả hai cùng thiếu cả thì cũng như bằng nhau.

Minh đang bước lại tính an ủi Mi vài câu thì từ phía sau, kẻ nào đó đã đâm đá túi bụi nhiều củ đau điếng vào vai và lưng khiến chú lão đảo rồi ngã sấp...

- Dậy ngay không ông tướng. Truy tìm kẻ mất tích cho lắm vào, quên cả giờ đi học.

Minh ngơ ngác mở mắt. Xung quanh chú chẳng có ai ngoài chị Hà. Chẳng có vinh quang, cũng chẳng có lời khen nào. Chú cau có. Hà luôn có cái lối đánh thức bằng cách đánh rất đau vào lưng như thế. Đã lấy đà để đổ quạu, nhưng chợt nhớ có một điều gì đó đang dờ dang từ tối hôm qua mà mình đã ngủ quá say, quên băng đi mất, nên chú hét ngay cau có với chị, ngồi dậy, cố vận trí nhớ khắc phục sự lãng quên đáng trách.

Tối hôm qua... Minh dụi mắt nhớ lại từ lúc ba chú chở chú từ nhà Hải về. Chính chú đã gọi điện thoại kể lại chuyện gặp thằng Sơn cho chú Lê Hưng nghe, sau đó, ba lại nói thêm với chú Lê Hưng rằng: Tuy thằng Sơn con nít nhưng có cơ sở để tin nó nói thật, đề nghị cơ quan công an bữa lui truy tìm ngay. Chú Lê Hưng hứa sẽ triển khai lực lượng đi khắp các công viên ngay lúc đó. Rồi sao nữa nhỉ? À! Minh chờ cho ba đi về phòng, lại lên ra phòng khách gọi điện thoại báo cho Phúc và Mi. Cả hai cùng cuống lên bàn cách trốn nhà tập trung tại chỗ hẹn để phóng tới khu du lịch Đầm Sen, vì nếu trễ hơn, chú Lê Hưng tìm thấy bọn

Hải, Dũng trước trong đêm nay, thì đúng là cốc mò cò xoi. Biết đến bao giờ mới có lại vụ lâm ly kỳ thú thế này. Nhưng rốt cục chẳng có cách nào. Mi đang la lối bàn cách này cách nọ thì bị "ông già" tới cắt ngang, tiếng mắng vọng vào máy điện thoại, mình nghe cứ như mắng cả mình. Còn Phúc thì bất khả kháng vì "ông bà già" đang ngồi tiếp khách ở ngay phòng khách, đến con kiến chui ra cửa cũng bị phát hiện chứ đừng nói cậu con cưng. Cả bọn hẹn nhau sáng mai năm rưỡi tập trung ở nhà Phúc để đến nhà chú Lê Hưng, nếu không tìm được đám "mắt tích" thì biết được tin tức sớm nhất để báo cho cô hiệu trưởng và thầy Tôn cũng tốt hơn chẳng biết gì. Thế mà bây giờ đã hơn sáu giờ. Đến trường có khi còn muộn... Chú chồm dậy chạy đi làm vệ sinh qua loa, mặc vội quần áo, bỏ cả ăn sáng, phóng xe một mạch tới trường. Bụng chú đầy phân vân: Không biết Phúc, Mi nó có giận mình khi phải chờ dài cổ không? Mà sao thấy mình không có mặt đúng hẹn, nó không gọi điện thoại? Nếu gọi thì mình đã đến kịp? Hay nó có gọi nhưng trong nhà không ai đánh

thức mình ? Vô lý ! Có thể nào hai đứa thấy mình không đến đã hí hửng đến gặp chú Lê Hưng trước ? Phúc đứng riêng ra thì không bao giờ như vậy nhưng hề có đứa con gái đứng cạnh là hay ngã nghiêng lảo. Nghĩ đến đây chú thoáng buồn. Cái tật hay ngủ quá say luôn làm hại chú trong những chuyện quan trọng nhất.

Lao xe vào tận sân trường, thấy trường vẫn vắng bóng học sinh, Minh mới thở nhẹ khi nhận ra mình không những không đến trễ mà còn hơi sớm. Chú thư thả xuống đất xe.

Đúng lúc đó, phía sau Minh có hai tiếng xe thắng "kít". Chú quay lại. Hóa ra Phúc và Mi mặt mũi hốt hải vừa tới cổng trường. Hừ ! Chắc tụi nó vừa gặp chú Lê Hưng về. Minh tui thân quay đầu làm như không nhìn thấy, tiếp tục dắt xe vào nhà để xe.

Phúc nhảy Mi rảo chân bám theo.

- Tớ xin lỗi cậu. Mi cười làm lạnh với Minh : Có thể mà đã giận.

- Tớ đoán... Phúc ấp úng cố nói ngọt ngào : ... tớ biết là cậu bỏ đi trước... Xin lỗi nhé. Tớ không ngờ...

Minh gượng gạo :

- Tớ biết các cậu rồi. Thế chú Lê Hưng có hỏi thăm tớ không ?

Mi và Phúc trợn mắt nhìn nhau.

- Tớ tưởng cậu đi gặp chú ấy ? Phúc ngạc nhiên.

Mi cũng ngờ ngác :

- Thế không phải cậu đến không thấy bọn tớ nên đến nhà chú Lê Hưng trước hả ?

- Thế là sao ? Minh ngờ ngờ : Tớ đâu có đến... Tớ dậy trễ.

Phúc tỉnh ý hiểu ra liền cười sặc sụa :

- Thế mà tớ đoán cậu đến sớm không thấy tớ đã giận dỗi bỏ đi trước. Đêm qua, tớ ngủ say quá lại nghe cậu thông báo bọn Hải Dũng đi du khảo ở Đầm Sen nên nằm mê thấy tụi mình đi truy tìm tụi nó suốt đêm, bắt gặp được tụi nó ở lâu đài Cổ Tích, được nhà trường thưởng cho cả bọn một

chuyến đi chơi Đà Lạt, tổ cứ thế yên tâm trong cuộc đi chơi, lúc được má tổ đánh thức thì đã hơn sáu giờ, vội mặc quần áo, bỏ cả đánh răng rửa mặt lao ra cửa thì đúng lúc Mi tới.

Mi tit mắt cười hình hích :

- Tại cậu thông báo, nên tổ cũng nằm mê như thế, chỉ khác ở chỗ tại mình được các chú công an thưởng cho một bữa tiệc toàn những thứ mình thích. Ăn vừa ngon, miệng vừa no bụng thế là cũng ngủ quên. Hi hi hi... hóa ra cả ba cùng chiến thắng trong mơ.

Minh cảm thấy nhẹ nhõm trong người vì không hề bị các bạn bỏ rơi.

- Coi như huê. Chú nói xuê xòa : Đến trưa tan học cũng không có tin gì mới, chúng mình cùng đi gặp chú Lê Hưng.

Mi vui vẻ :

- Giờ vẫn còn sớm, chưa đứa nào kịp ăn sáng, tổ mời các cậu sang tiệm phở Hà Nội ở trước cửa cư xá mới khai trương, ăn rất ngon.

Minh và Phúc đưa mắt nhìn nhau : Lại ăn uống. Nhưng do hai cái bụng cùng đang đói thật nên hai đứa cùng tỏ ra rộng lượng trước lời mời của cô bạn gái. Phúc hỏi :

- Chỉ truy tìm trong mơ thôi mà cũng đói meo thật.

Bộ ba ra tới cổng thì một chiếc xe Jep cảnh sát sơn vàng đậu xịch ngay lề hè. Từ trên xe nhảy xuống chính là đại úy Lê Hưng.

- Ủa ! Nhìn thấy Minh, Phúc, Mi, chú Lê Hưng mừng rỡ : Chú gọi điện thoại tới nhà cháu... chú nói với Minh : Nhưng chị cháu nói cháu vừa đi khỏi nhà.

Mi sốt ruột hỏi ngang :

- Có tìm thấy các bạn không chú ?

Chú Lê Hưng nhìn đồng hồ rồi nói :

- Không thấy. Chú cũng chỉ định gọi điện báo như vậy thôi. Bây giờ chú phải vào làm việc với cô hiệu trưởng, chiều nay chú và các cháu sẽ gặp nhau được không ?

Phúc hỏi ngang :

- Chú phải nói rõ hơn cuộc truy tìm đêm qua vì tội cháu đã cung cấp thông tin cho chú mà.

Chú Lê Hùng phì cười :

- Đã nói để đến chiều rồi. Nhưng thôi, đại để thế này. Sau khi có tin tức các cháu, chú báo lên cấp trên, cuộc tìm kiếm ở các công viên trong thành phố được tiến hành đồng khắp vì tình hình an ninh trật tự ở các công viên đều rất xấu, nhờ có chuyện gì xảy ra có thể còn nguy hiểm đến tính mạng các bạn. Chú cùng một tổ đến khu du lịch Đầm Sen thì được chú trưởng ban bảo vệ nói đúng là có bốn em : ba trai, một gái, hai tối trước vẫn ngủ lang trong mấy lều quán thuộc khu du lịch, nhân viên bảo vệ phát hiện, đuổi chỗ này, mấy đứa lại lảng qua chỗ khác, sau xét thấy mấy đứa trông cũng hiền lành, ăn mặc sạch sẽ, các chú đoán là mấy đứa giận chuyện nhà bỏ đi bụi mây ngày rồi lại về nên các chú chỉ khuyên nhủ mấy câu rồi cho ngủ lại. Riêng hôm qua, lúc sập tối, thấy mấy đứa còn thấp thoáng, nhưng có ngủ lại không thì chưa đi

tuần đêm nên chưa thấy. Thế là các chú chia nhau cùng đội bảo vệ khu du lịch đi tìm từng gốc cây, lều, quán...

Minh buột miệng :

- Các chú có vào lâu đài Cổ Tích không?

- Vào hết. Không thấy tăm tích đứa nào. Lúc đó đã hơn một giờ sáng. Chú đã tính về, lúc ra cổng thấy một đám mây đứa bụi đời đang ngủ ở vỉa hè, chú đánh thức một đứa dậy hỏi thăm, mới được biết, tối hôm qua, bốn bạn các cháu bị một bọn trẻ xấu lớn tuổi hơn trấn lột. Bốn đứa chia thành hai phe, một phe có đứa con gái đòi bỏ về, một phe đòi đi tiếp, cuối cùng cả bốn đều bỏ đi. Bởi vậy đêm qua mấy đứa không còn ở Đầm Sen. Đứa con gái thì tối nào cũng khóc dầm dết, nhưng sáng ra lại tươi hơn hớn. Chú đang lo mất đầu mối thì có điện báo đêm qua mấy đứa có ghé vào công viên Lê Thị Riêng ở đường Cách Mạng Tháng Tám, nhưng đội tìm kiếm và đội bảo vệ rảnh tìm mà không thấy. Tạm thời an tâm là cả bốn cho đến nay cũng vẫn ở thành phố và chưa bị rủi ro gì. Sáng nay, chú phải đến

sớm báo qua cho nhà trường tình hình để
rồi triển khai đi tìm tiếp.

Chú Lê Hưng lần lượt bắt tay cả ba
đứa :

- Các cháu cũng phải cố thiếu tá trở lên
mới được nghe chú báo cáo rành rẽ như thế
đấy. Vừa lòng chưa ?

Mi cười toe toét :

- Hay chú đi ăn sáng cùng tụi cháu.
Cháu bao chú mà.

Chú Lê Hưng tát nhẹ vào má phính
của Mi, nói đùa :

- Chú mà ăn phải hết hai chục tô phở,
cháu chịu chi không ?

Dứt lời chú đi nhanh vào trong trường.

Minh, Phúc, Mi cũng đi nhanh qua
đường sang tiệm phở Hà Nội. Ngồi vào
trong tiệm, Minh cứ phân vân hoài : Không
lẽ giấc mơ mình và Phúc được thăng hàm
thiếu tá, cũng ứng vào lời nói vừa nãy của
đại úy Lê Hưng.

Ba tô phở nóng hồi được bưng lên, Phúc cười hỉnh mũi nói :

- Các cậu biết tớ mừng nhất là gì không ? Hí hí hí... mừng nhất là đêm qua vẫn chưa tìm thấy tụi Hải, Dũng. Như vậy chiều nay, chúng mình còn cơ hội chạy đua với các chú công an. Hai mắt Phúc sáng lên niềm tin : đâu phải tự nhiên mà cả ba chúng mình cùng được thần linh báo mộng là chính chúng mình tìm thấy bọn Hải Dũng trước.

Cả ba đang tập trung tư tưởng cao độ giải quyết ba tô phở lớn thì một bàn tay nhỏ cầm tập vé số chìa ra giữa bàn :

- Các anh mua dùm em mấy số cuối cùng, số rất đẹp, chiều xổ luôn.

Phúc gạt đi :

- Mới sáng sớm mà đã vé cuối cùng, gian vừa chứ nhóc ! Khi nhìn rõ mặt cô bé bán vé số chỉ trạc mười tuổi, tóc buộc túm đuôi gà hoe đỏ, nước da rám nắng, môi hơi cong, Phúc ngờ ngợ : Có phải lần trước đã gặp tụi anh ở tiệm cơm bình dân rồi không ?

Cô bé đáp nhỏ :

- Lần đó các anh nhờ em tìm anh Bảnh xì ke.

Đang đắm chiều với vẻ thờ ơ, nghe cuộc trao đổi giữa Phúc và nhỏ bán vé số, Minh bỗng tỉnh ra, hỏi cô bé :

- Em tìm ngay Bảnh xì ke cho bọn anh được không ?

Cô bé nhìn ngay vào tô phở một cách đầy ý nghĩa :

- Anh còn đang ngủ ở hàng hiên con hẻm sau, cư xá, để em gọi ngay nhưng...

Minh giật ngay lấy mấy tờ vé số trong tay cô bé :

- Cứ gọi tới đây, anh sẽ mua hết mấy tờ này.

Cô bé chạy biến khỏi tiệm phở, Mi tò mò hỏi Minh :

- Nhớ tình xưa nghĩa cũ, cậu định đãi thằng Bảnh tô phở hả ?

Phúc cười :

- Liệu nó có giúp được chúng mình không ?

Minh chưa kịp đáp, cô bé bán vé số đã quay lại cùng với Bánh xì ke. Vẫn dáng cao gầy khệnh khạng, bộ áo quần si-da nhàu nát nhếch nhác, vẻ mặt ngái ngủ, thẳng Bánh uể oải và tự tin bước vào tiệm phở, dùng chân móc hai chiếc ghế trong gầm bàn ra cho cô bé ngồi một chiếc còn nó ngồi một chiếc.

- Chào các sếp, cho hai tô đặc biệt. Bánh thân nhiên há miệng ngáp một cái rồi dài rồi mới vào chuyện : Các sếp cần gì, đệ xin giúp hết mình.

Minh chờ nhà hàng mang ra hai tô phở, nhìn thẳng Bánh và nhỏ đệ tử cầm muỗng, thìa ăn ngon lành mới nói :

- Tụi tớ có mấy đứa bạn bỏ nhà đi du khảo...

Đang ăn hùng hục, Bánh xì ke ngẩng lên ngắt lời :

- Cứ nói đại là đi bụi cho xong còn bày đặt văn chương.

- Ừ ! Cậu hiểu thế cũng được. Minh nhân nhượng : Ba trai, một gái. Để tớ đọc đủ tên họ và địa chỉ từng người cho cậu nghe.

Bánh phát tay :

- Khỏi cần. Chúng nó đi lẻ hay đi hội ?

- Đi hội.

- Mấy ngày rồi ?

- Sang hôm nay là ngày thứ tư. Minh kể thêm : Nguyên nhân mấy đứa bạn chúng tớ đi từ...

Bánh vừa nhồm nhoàm nhai vừa xua tay :

- Khỏi cần nói nguyên nhân. Nếu tụi nó còn trong thành phố miễn là đừng "nín" ở một nhà nào là chiều nay có tin cho các sếp, chỉ xin các sếp năm chục đồng tiền cà phê thuốc lá thôi.

Mi chau miệng :

- Làm gì mà những năm chục ngàn. Bộ tiền của tụi này là vỏ hến hả ?

Thằng Bánh nháy mắt cười tinh quái :

- Đó là giá bèo nhất vì tình hữu nghị đấy. Bánh đem từng khuôn mặt quanh bàn : Một hai ba bốn năm... năm tô phở đã hai lần đông rồi. Đệ phải thông tin cho mạng lưới bán vé số toàn thành phố để ý bốn chiến hữu bụi của các sếp đầu phải chuyển dễ, vậy mà được có mười tô phở, nếu tụi nhóc toàn thành phố mà đòi công, mỗi đứa chưa chắc đã được một sợi phở. Nào, chịu thì, đệ ô kê... Nhìn tô phở không còn cả cặn nước, thằng Bánh buông muống đĩa xuống bàn, thở phào : Nếu không thì đệ xin phép bai.

Minh, Phúc, Mi đưa mắt nhìn nhau như một cuộc trao đổi ngầm.

- Cậu có đảm bảo trăm phần trăm là đến chiều có tin không ? Phúc chậm rãi hỏi, vừa nhìn xoáy vào đôi mắt sâu quắc của Bánh.

Bánh khinh thị bừ môi :

- Có tin mới lấy tiền. Bánh xì ke này tuy thủ lĩnh ngoài vòng pháp luật nhưng sống được là nhờ luôn lấy chữ tín làm đầu.

Nếu nhất trí phải để cho đệ đi ngay bây giờ mới triển khai kịp.

Mi gật đầu :

- Nhất trí năm mươi đồng.

Minh đứng dậy bắt tay Bánh đang hoảng :

- Chúng tôi tin hoàn toàn.

Bánh dùng móng tay cạy vẩy hành giắt ở răng, cười nhả nhổ :

- Bánh xì ke này đang hoảng vô tư mà.

Bánh vừa đi khỏi thì tiếng chuông báo giờ học từ bên trường cũng vọng sang, Minh, Phúc, Mi cùng giật mình không ai bảo ai phóng vọt ra khỏi tiệm phở băng qua đường.

Cánh cổng khép gần hết thì ba nhà điều tra cũng lọt vào kịp nhưng trong sân trường học sinh đã hàng ngũ chỉnh tề lớp nào vào lớp đó khiến Phúc đang chạy đầu lập tức chùn lại tính lên về cuối dãy phòng hội đồng chạy vòng ra sau hàng lớp mình nhưng tiếng còi quen thuộc của thầy Tôn tổng giám thị đã kịp rít lên. Thấy Tôn từ

trong phòng bác Tư Nhân bảo vệ phóng vọt ra :

- Học sinh lớp nào ? Vào đây ghi tên để làm kiểm điểm đã. Tiếng thầy Tôn quát như sấm :

Mình rùng mình : Chắc thầy biết được giấc mơ đêm qua hình ảnh thầy không được tốt đẹp.

Mi thì mặt mũi tái xanh. Còn Phúc đứng chết ngắc như trời trồng.

May sao thầy Tôn sau khi trấn tĩnh, nhận ra đội quân thanh tra, liền hạ giọng ngay :

- Sao hôm nay các em cùng đi trễ ?

Mặt Mi từ tái xanh chuyển sang hồng hào :

- Thưa thầy, bọn em bận một chút trong vụ tìm mấy bạn mất tích ạ.

Thầy Tôn dễ dãi phẩy tay :

- Chạy ngay về lớp. Tan học xuống gặp thầy và cô Khánh về việc đó.

Cả ba cùng hú hồn. Thế mới biết làm nhiệm vụ "thanh tra" mới uy tín chút xíu mà đã được bao nhiêu quyền ưu tiên.

Phúc cười khúc khích :

- Từ nay tha hồ đi học trễ.

Mi rạng rỡ niềm tự hào :

- Có khi học kém chút cũng vẫn được học sinh tiên tiến.

Ai nấy say sưa trong hạnh diện quên hẳn luôn việc tiếp xúc với Bánh xì ke.

5.

"CỐC MÒ CÒ XOI"

Giờ ra chơi giữa buổi vừa điểm chuông, thầy Tôn đã xuất hiện ở cửa lớp 6A1.

- Ba em Minh, Phúc, Mi xuống ngay phòng cô hiệu trưởng. Thầy bước vào lớp nói lớn rồi tất tả đi ngay như có chuyện gì gấp.

Cả lớp xôn xao không hiểu chuyện gì xảy ra với ba học trò gần đây đã thuộc hàng những học sinh xuất sắc nhờ khám phá ra nhiều vụ "án".

- Có chuyện gì mà trông mặt thầy dữ thế?

- Hay tại hôm nay các cậu đi học trễ ?

- Chắc lại có vụ án mới gì rồi.

Chính Minh, Phúc và Mi cũng không biết việc gì đang chờ đón mình, nên rất lúng túng khi nghe các bạn hỏi thăm. Vụ đi học trễ đã được bỏ qua rồi, không lẽ thầy lại hỏi ? Còn vụ đám Hải, Dũng, Quốc, Dung mất tích đã trao đổi với chú Lê Hưng rồi...

- Không lẽ có vụ mới thật. Lúc đi xuống cầu thang, Phúc lẩm bẩm : Cứ liên tục có vụ án, chúng mình sẽ thành thanh tra chuyên nghiệp mất.

Mi lầu bầu :

- Chẳng biết chuyện gì, chỉ biết giờ ra chơi này mất luôn xuống căng tin.

Minh cố nặn óc phỏng đoán :

- Chắc chắn có sự cố gì xấu về vụ mấy cậu mất tích.

Xuống đến sân, thấy chiếc xe Jap sơn vàng của chú Lê Hưng đậu ngay trước phòng hiệu trưởng, Minh càng tin mình đã đoán trúng. Chắc chú Lê Hưng thất bại nên mới cầu cứu tới mình.

Cả ba bước vào phòng hiệu trưởng và cùng suýt chết ngất khi thấy ngoài cô hiệu trưởng, thầy Ton, chú Lê Hưng còn có thêm Bánh xì ke vẫn i xi bộ quần áo si da nhếch nhác, nhàu nát, điệu bộ khệnh khạng phớt đời, nét mặt luôn mệt mỏi ngái ngủ. Nó có vẻ ngượng nghịu không dám nhìn thẳng vào ba "sếp". Thế nghĩa là thế nào ? Minh và các bạn đưa mắt cho nhau. Thằng Bánh chưa kịp triển khai đã phạm phải tội gì khiến bị công an bắt ? Hay trong lúc tăng quân đi truy tìm đám mất tích, nó đụng phải chú Lê Hưng, rồi nó khai ra mình ? Hay chính nó tham gia đạo diễn màn "mất tích" giờ bị chú Lê Hưng truy tận gốc ? Minh lắc đầu thở dài : Dù sao thì cũng là chuyện dở.

Cố ý để bầu không khí im lặng kéo dài, cô hiệu trưởng mới nói :

- Cô cho mời các em xuống để báo tin chú Lê Hưng đã tìm được bốn bạn Hải, Dũng, Quốc, Dung rồi. Các bạn đó đã được chú Lê Hưng đưa về tận nhà. Các bạn đều hơi ốm và đen đi một chút nhưng vẫn

khỏe và an toàn. Chuyện xử lý với các bạn đó, nhà trường và gia đình sẽ bàn sau, riêng đối với ba em, cô mời xuống để tuyên dương về công lao tham gia tích cực và hiệu quả trong việc tìm ra các bạn.

Nghe cô Khánh nói xong, Minh, Phúc, Mi cùng đầu khỗ cúi gằm mặt : Không biết cô đang an ủi hay đang chế giễu vì cả ba đều đã nhận rõ trong vụ này, mình chỉ mới góp phần tích cực trong giấc mơ. Còn tất cả mọi chuyện, từ chuyện móc nối gặp thẳng Sơn, em Hải, đến việc nhờ Bánh xì ke đều như đá bóng ra ngoài khung thành.

Phúc có vẻ uất ức :

- Thưa cô, vụ này bọn em chẳng làm được gì.

Mi cũng lắc đầu :

- Đúng là chẳng làm được gì. Giá không bạn học...

Minh ngậm ngùi :

- Bọn em không xứng đáng được tuyên dương.

Đại úy Lê Hưng ngồi cạnh thầy Tôn cảm động, cười nhẹ :

- Thế thì chú xin nói lại : Công chính là các cháu đấy. Chú thân mật đặt tay lên vai gầy của Bánh xì ke : Thế ai đã điều chú bé này đến với các chú ? Nếu không có Bánh thì không biết bao nhiêu ngày nữa mới tìm được đoàn “du khảo”.

Thằng Bánh vẫn chưa hết vẻ ngượng nghịu, di chân hoài lên nền gạch bông, giờ mới len lén nhìn “sếp”, miệng lí nhí :

- Các cậu thông cảm vì tớ không ngờ việc tìm mấy cậu đi bụi lại nhanh thế. Tớ vừa thông báo vào đường dây bán vé số được hơn một giờ đã có tin báo lại bốn đứa đó đang chờ ô tô ở bến xe Văn Thánh chuẩn bị đi Vũng Tàu. Vé đã mua rồi. Xe buýt nhỏ màu trắng, số xe 50B-32-12. Chỉ còn chờ đủ khách là đi. Tớ vội chạy qua trường, nhưng ông gác cổng nghi tớ dân bụi đời chuyên trộm cắp nhất định không cho vào. Nếu để trễ, bạn các cậu biến hết ngoài phạm vi của tớ là công cốc mà cũng hết tìm, thế là tớ đến

báo công an. Các chú ấy báo cho chú Hưng, chú ấy tới chờ luôn tớ đi tìm.

Chú Lê Hưng kể tiếp :

- Xe chú tới bến xe Văn Thánh thì chiếc mi-crô buýt 50B-32-12 đã rời bến được vài phút. Xe chú phải phóng hết tốc lực mới bắt kịp ở Thủ Đức. Thế nào... Chú Hưng cười : Bây giờ đã thừa nhận là công chính ở các cháu chưa ? Chú sẽ báo cáo vụ này lên giám đốc công an thành phố để đề nghị khen thưởng xứng đáng cho các cháu.

Rời khỏi phòng hiệu trưởng, Minh, Phúc, Mi lui thủi như vừa nếm mùi thất bại. Chợt thấy thằng Bánh đang len lén đi ra cổng, Mi vội gọi :

- Này ! Bánh bụi đứng lại đã. Mi nói với các bạn : Phải thanh toán sòng phẳng với nó chứ.

Minh và Phúc vội cùng chạy theo Mi đuổi kịp Bánh ở cổng. Mi móc túi lấy xấp tiền và đưa cho Bánh đúng năm chục ngàn :

- Dù sao, cậu cũng đã mất công... bọn này chơi đúng luật.

Bánh rầu rầu quay lại, gạt tay Mi ra :

- Bánh này hiểu luật. Phải báo tin cho người khác bắt đết dĩ, nhưng vẫn là sai giao ước nên được các cậu tha lỗi là tốt rồi, còn nhận tiền công thì dứt khoát không nhận. Dứt lời Bánh lao vọt luôn ra khỏi cổng.

Vừa lúc đó tiếng chuông báo hết giờ ra chơi vang lên.

Bạn đọc nhỏ thân mến !

Đến đây các bạn thử hình dung xem bộ ba Minh Nhi, Phúc Hinh, Mi Trái Banh sẽ nói với nhau thế nào trước khi vào lớp với giờ học mới ?

Gò Vấp - 7-1995

THANH TRA CA-TA-NHÍ

NGUYỄN MẠNH TUẤN

Chịu trách nhiệm xuất bản :
LÊ HOÀNG

Biên tập : CÚC HƯƠNG

Vẽ bìa và minh họa : TRUNG TÍN

Trình bày : THỨC HOAN

Sửa bản in : PHƯƠNG NAM

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Q. 3, TP. Hồ Chí Minh

In 8000 cuốn, khổ 11 x 15 cm, in tại XN in
LIDISACO, số đăng ký kế hoạch xuất bản
666/68 do Cục Xuất bản cấp ngày 28/11/94
và quyết định xuất bản số 293MN/95 do NX
Trẻ cấp ngày 19/8/1995 In xong và nộp lưu chiế
tháng 12 năm 1995.